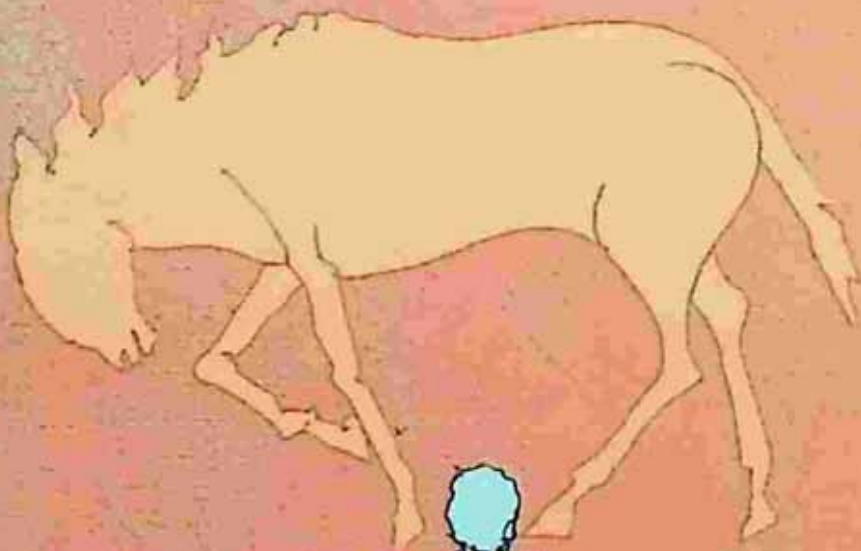

John Steinbeck
The Red
Pony

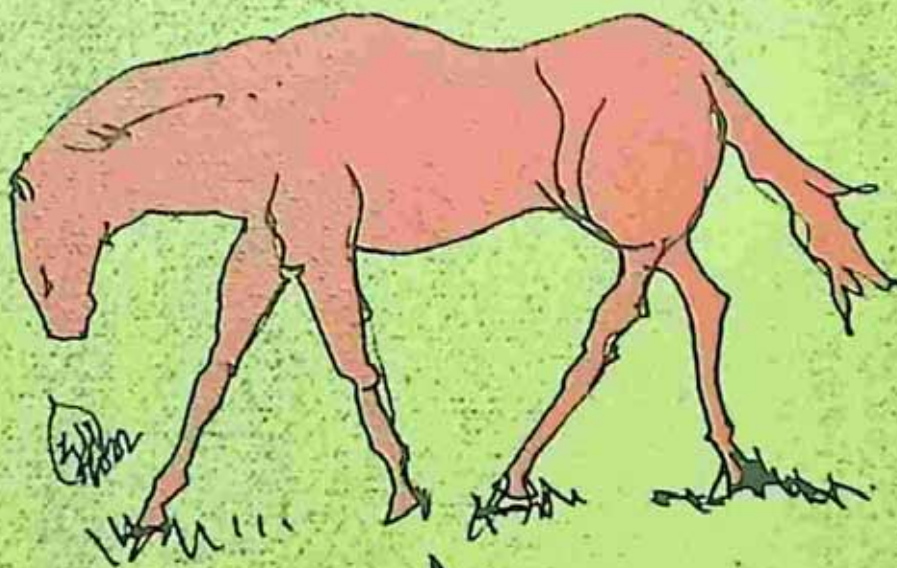
ԵՐԵՎԱՆԻ
ԳՐԱԴԱՐԱՆ

Children's
Library

John Steinbeck
The Red
Pony

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

အကြိမ်

ဒုတိယအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်အချိန်

၂၀၂၂ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ

အတွင်းပုံ

စံတိုး

မျက်နှာဖုံး

ဇော်မောင်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဇေယျာဦး (၀၁၅၇၉)

Silver Sky Press ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၂၆၊ ၉၇ လမ်း၊ လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်

မင်းဇော်

ထင်လင်း
မြင်းနီကလေး

JOHN STEINBECK
THE RED PONY

စာအုပ်အကြောင်း

မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၈၅ ခုနှစ်ခန့်က အခန်းဆက်ရေးခဲ့သော ဘာသာ
 ပြန်ဝတ္ထုကို လုံးချင်းအဖြစ်-

- ပထမအကြိမ်

၁၉၈၈ ခု ဇွန်လ၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ။

- ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၂၂ ခု ဩဂုတ်လ၊ ယန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်တွင် ရရှိသော “ထင်လင်း” စာအုပ်များ

- စည်းအပြင်ကလူ ၂၅၀၀ ကျပ်
The Outsider-Albert Camus
- တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း ၄၀၀၀ ကျပ်
Beyond this Place-A.J.Cronin
- ပင်လယ်ပျော်စင်ရော် ၂၀၀၀ ကျပ်
Jonathan Livingston Seagull
Richard Bach
- မေတ္တာရှင်မလေး ပေါ်လီယာနာ ၄၀၀၀ ကျပ်
Pollyanna-Eleanor H.Porter
- အဆိပ် ၃၀၀၀ ကျပ်
The Judas Tree-A.J.Cronin
- ပုလဲတေးသံ ၁၂၀၀ ကျပ်
The Pearl- John Steinbeck
- ပလိပ် ၅၀၀၀ ကျပ်
The Plague-Albert Camus
- မြင်းနီကလေး ၂၅၀၀ ကျပ်
Red Pony-John Steinbeck
- ထင်လင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်-၁ ၅၀၀၀ ကျပ်
- ထင်လင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်-၂ ၅၀၀၀ ကျပ်
- ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ၃၀၀၀ ကျပ်

မြင်းနီကလေး

ဆရာထင်လင်းသည် ဂျန်စတိုင်းဗက် (John Steinbeck) ၏ The Red Pony ကို ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ထိုဘာသာပြန် 'မြင်းနီကလေး' မှာ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၈၅ ခုနှစ်လောက်က ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုမြင်းနီကလေး လုံးချင်း စာအုပ်ကို ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေက ၁၉၈၈ တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

The Red Pony ကို ဂျန်စတိုင်းဗက်က ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထု၏ ပထမဆုံး အခန်း ၃ ခန်းကို မဂ္ဂဇင်းစာစောင်တွင် ၁၉၃၃ မှ ၁၉၃၆ အထိ ရေးသားခဲ့သည်။ The Red Pony ဝတ္ထုအစအဆုံးကို ၁၉၃၇ ခုနှစ်ကျမှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ထိုဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ဂျိုဒီတီဖလင် (Jody Tiflin) အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လမ်းအနေဖြင့် ၄ ပုဒ်ပါဝင်ပြီး ဂျိုဒီဖလင်၏ ကာလီဖိုးနီးယားရှိ မွေးမြူရေး ခြံတွင် လှုပ်ရှားခဲ့ရသော သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဂျီဒီတီဖလင်အပြင် အခြားအဓိက ဇာတ်ကောင်များ ပါဝင်သည်။ ၎င်းတို့မှာ ကားလ်တီဖလင်-ဂျီဒီ၏ဖခင် ဖြစ်သည်။ ဘီလီဘက်ခ်မှာ မြင်းတွေအကြောင်း၊ မြင်းနှင့်ပတ်သက်သမျှ ကျွမ်းဝင်နဲ့စပ် သိမြင်သူ ဖြစ်သည်။ မွေးမြူရေးခြံတွင် လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးနေသူ ဖြစ်သည်။ မစွမ်းတီဖလင်မှာ ဂျီဒီ၏အမေ ဖြစ်သည်။ ဂျီဒီ၏အဘိုး၊ ဂျီဒီမိခင်၏အဖေ ဖြစ်သူသည် အော်ရီဂွန်ဘိုးလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုခရီးလမ်းကြောင်းမှ အတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်းများကို ပြန်လည်ပြောပြတတ်လေသည်။ သူနှင့်အတူ ဂီတာနီဆိုသူ အဘိုးအိုလည်း ပါဝင်ခဲ့ပြီး တီဖလင်ခြံမှာပင် ခေါင်းချလိုသူ ဖြစ်သည်။

မြင်းနီကလေးဝတ္ထုတွင် အပိုင်း ၄ ပိုင်း ပါဝင်သည်။ ပထမပိုင်းမှာ The Gift ‘လက်ဆောင်’ ဖြစ်သည်။ ကားလ်တီဖလင်က သားဖြစ်သူ ဂျီအား မြင်းနီကလေးတစ်ကောင်ကို အပိုင်ပေးလိုက်သည်။ ဂျီဒီက ထိုမြင်းနီကလေးမွေးမြူထိန်းကျောင်းပြီး ‘ဂါဘီလင်’ ဟု အမည်ပေးခဲ့သည့် အကြောင်းနှင့် မြင်းနီကလေးနှင့် အတူကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်သည်။ ဂျီဒီမှာ မြင်းနီကလေးကို အပိုင်ရပြီး မြင်းနီကလေးကို သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး ပိုင်ဆိုင်ရသည့်အတွက် အားရဝမ်းသာ ကြည်နူးရပုံများ ဖြစ်သည်။ The Gift ‘လက်ဆောင်’ကို North America Review တွင် ၁၉၃၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ၌ ပထမဆုံး ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

ဒုတိယပိုင်းမှာ The Great Mountains ‘မဟာ တောင်တန်းကြီးများ’ ဖြစ်သည်။ ဂျီဒီအနေနှင့် နေထိုင်ရ သည်မှာ ပျင်းရိလာသည်။ လှမ်းမြင်နေရသော တောင်တန်း များဆီသို့ သွားချင်နေသည်။ ထိုစဉ် မက္ကဆီကိုလူမျိုး အဘိုး ကြီး ဂီတာနိုနှင့် တွေ့ရပြီး တောင်တန်းတွေအကြောင်း၊ သူ့လက်စွဲ ဓားရှည်နှင့် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် တောင်တန်းတွေ ဆီကို လှည့်ပတ်သွားလာရသည့် အကြောင်းများကို သိရလေ သည်။

The Great Mountains ကို North American Review ၁၉၃၃ ဒီဇင်ဘာလထုတ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

တတိယပိုင်းမှာ The Promise ‘ကတိစကား’ ဖြစ်သည်။ ဂျီဒီအဖေက သူ့သားဂျီဒီကို တာဝန်ယူစိတ်၊ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ရှိစေချင်သည်။ ဂျီဒီသည် သူ့မြင်းမလေး နယ်လီနှင့်အတူ ခြံနီးချင်း မွေးမြူရေးခြံတွင် သားစပ်သည့် အလုပ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ရလေသည်။

ဂျီဒီနှင့် ဘီလီတို့သည် မြင်းမလေးနှင့် ဂရတစိုက် မွေးမြူခဲ့ရပြီး မြင်းမလေးနယ်လီက ဂျီဒီအတွက် မြင်း ကလေးတစ်ကောင် မွေးဖွားပေးသည့်အကြောင်းကို ဖော်ပြ ထားသည်။

‘The Promise’ ကို Harper’s Monthly ၁၉၃၇ ဒီဇင်ဘာလတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအပိုင်းမှာ The Leader of the People ‘ခေါင်းဆောင်’ မှာ ဂျီဒီ၏အဘိုးအကြောင်း ဖြစ်သည်။

ဂျီဒီအဘိုးမှာ တောင်ကုန်းလွင်ပြင်များဆီသို့ လှည့်လည် သွားလာရင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖြစ် သည်။

သူကြုံတွေ့ရသည်များမှာ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်သော် လည်း လူတွေအကြောင်းကို ပြောပြချင်၍ ဖြစ်သည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသော အဘိုးဖြစ်သူကို ဂျီဒီက နှစ်သိမ့် စကား ပြောရသည်။ အားပေးရသည်။

The Leader of the People ကို ၁၉၃၆ ဩဂုတ် လ Argosy တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

ထိုအပိုင်း ၄ ပိုင်းစလုံးပေါင်း၍ The Red Pony ‘မြင်းနီကလေး’ အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာထင်လင်း (၁၉၁၉-၁၉၉၆)

စာရေးဆရာထင်လင်း (အမည်ရင်း ဦးသိန်းမောင်) ဟာ ရွှေဘို ရေဦးနယ်သားဖြစ်ပြီး ၁၉၁၉ ခုနှစ် မေလ ၉ ရက် သောကြာနေ့မှာ မွေးဖွားသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာထင်လင်းက နယ်ပိုင်ရုံး၊ မြို့ပိုင်ရုံးတွေမှာ အစိုးရ စာရေးဝန်ထမ်းအလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးပြီး၊ တာရာ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဝတ္ထုတို စတင်ရေးသားတဲ့အခါ ‘သိန်း (အညာ)’ ကလောင်အမည်ကို ခံယူပါတယ်။ ဆရာရဲ့ ဝတ္ထုတိုများစွာ မှာ သူအလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စာရေးဝန်ထမ်းဘဝ အတွေ့အကြုံ တွေ များစွာထင်ဟပ်ခဲ့ပြီး၊ ဆရာဟာ ရသစာပေရေးသား တိုင်း လူ့အတွင်းသဘောမနောကို ထင်ဟပ်ရေးသားခဲ့တာ တွေချည်းဖြစ်တာ တွေ့ရပါတယ်။

၁၉၄၈ ခုမှာ ဆရာထင်လင်း စာပေဗိမာန် စာပြု ဝန်ထမ်းအနေနဲ့ ရန်ကုန်ကိုရောက်လာပြီး၊ ရန်ကုန်တက္က သိုလ်ပြန်တက်ကာ ဘွဲ့ရယူပါတယ်။ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းမှာ ‘သိန်း-အညာ’ အမည်နဲ့ စာ စတင်ရေးခဲ့ပြီး၊ နောက်ပိုင်းမှာ

‘ထင်လင်း’ ကလောင်နာမည် ခံယူခဲ့ပါတယ်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတွေ ရေးသားရာတွင်ရော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေ ရေးသားရာတွင်မှာပါ ‘ထင်လင်း’ ကလောင်အမည်ကိုသာ အစဉ်တစိုက် သုံးခဲ့ပါတော့တယ်။

၁၉၅၅ ခုမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာန နည်းပြအလုပ်ကို ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၁ ခုမှာတော့ ဆရာမင်းယုဝေနဲ့ လက်တွဲကာ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း ထူထောင်ရာမှာ တာဝန်ခံစာတည်းအဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာထင်လင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့တဲ့ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းဟာ စာပေယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာမှာ အထူးအဆင့်အတန်းမြင့်မားခဲ့ပြီး၊ ငွေတာရီစာတည်းတာဝန် မယူတော့ချိန်မှာ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ဆရာအဖြစ် ဆရာ့အသက် ၆၀ ဝန်းကျင်အထိ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၅၀ နဲ့ ၁၉၆၀ ကြားအချိန်ကာလများမှာ ဆရာဦးခင်မောင်လတ်နဲ့ ဆရာမဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ အိမ်ဝင်းထဲက အနုပညာဘုံရိပ်သာမှာ ဆရာထင်လင်းမိသားစု နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဆရာထင်လင်းနဲ့အတူ၊ ၎င်းအနုပညာဘုံရိပ်သာမှာ နေထိုင်ဖူးခဲ့ကြသူတွေကတော့ ဆရာမကြည်အေးနဲ့ (ယောက္ခမနဲ့ အဆင်မပြေလို့ ရောက်ရောက်လာသူ) ဆရာသော်တာဆွေတို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဆရာထင်လင်းနဲ့ ဆရာသော်တာဆွေတို့ အထူးခင်မင်ခဲ့ကြပြီး၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခင်မင်စာနာစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြပုံတွေဟာလည်း ဆရာ ဂျဦးရေးသားတဲ့ စာတွေမှာ ထင်ဟပ်နေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဆရာထင်လင်းဟာ မြန်မာစာပေအကျိုးကို ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရုံမက၊ ‘မောဂ္ဂလီ၊ မေတ္တာရှင်မလေး ပေါ်လီယာနာ၊ အဆိပ်၊ တစ်ကျွန်းစံ၏အပြန်လမ်း’ စတဲ့ ကမ္ဘာ့အကျော်အမော် ဝတ္ထုစာပေလက်ရာများကို မြန်မာဘာသာနဲ့ ကောင်းမွန်စွာ ဘာသာပြန်ဆိုပေးခြင်းဖြင့်လည်း ကမ္ဘာ့စာပေလက်ရာမွန်တွေ မြန်မာမှာ ကြွယ်ဝစေလို့ အထူးကျေးဇူးတင်စရာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်- အဲလ်ဘတ်ကမူးရဲ့ နာမည်ကျော် ‘စည်းအပြင်ကလူ’ နဲ့ ‘ပလိပ်’ ဝတ္ထုတွေကိုလည်း ဘာသာပြန်ဆိုပေးပြီး၊ ‘ဖြစ်တည်မှုအဓိကဝါဒ Existentialism အကြောင်းကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ခိုင်ခိုင်မာမာနားလည်ခွင့် ရစေခဲ့ပါတယ်။

ဆရာထင်လင်းရဲ့ ‘စောင်းကြိုးတင်းသည့် သီချင်းသံနဲ့ အခြားဝတ္ထုတိုများ’ စာအုပ်ဟာလည်း မြန်မာဝတ္ထုတိုမြတ်နိုးသူတွေ စံပြုရတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပါပဲ။ ဆရာဟာ ၁၉၈၉ ခု သူ့အသက် ၆၀ အရွယ်မှာ အချိန်ပြည့်စာရေးဆရာရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ‘ပုလဲတေးသံ’, ‘မြင်းနီကလေး’ စတဲ့ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး John Steinbeck ၏ ဝတ္ထုလတ်စာအုပ်တွေကို ဘာသာပြန်ဆို မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြင့်လည်း ကမ္ဘာ့စာပေအရသာ ခံစေခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း စာပေဂျာနယ်မှာ အမည်ခံစာရေးဆရာများ၏ အရေးကိစ္စအပါအဝင်၊ နိုင်ငံရေးစနစ်နဲ့ အတူ ပြောင်းလဲသွားသော စာပေရေစီးကြောင်းအပေါ်

လေးလေးနက်နက် တွေးဆသုံးသပ်ပေးတဲ့ ဆရာထင်လင်းရဲ့
 စာပေရေးရာ ဆောင်းပါးများဟာလည်း စာပေလောကသား
 တွေအတွက် အလေးအနက် ဂရုပြုလိုက်နာစရာ ဖြစ်ခဲ့ပါ
 တယ်။

ဆရာထင်လင်းဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
 တန်ဖိုးရှိသော စာပေလက်ရာများကိုသာ ရေးသားခဲ့ရုံမက
 မြန်မာစာပေနယ်အတွက် ရှိသင့်ရှိထိုက်တာတွေကို အထူး
 အားစိုက် ဖြည့်ဆည်းရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်တာကြောင့် ‘လေး
 စားအပ်သော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါကြောင်း’ မှတ်
 တမ်းပြုရပါတယ်။ ။

ကြည်လင်အေး

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ရွန်စတိုင်းဗက်၏ ‘မြင်းနီကလေး’ ဝတ္ထုတွင် အပိုင်း ၄ ပိုင်း ရှိသည်။ ၄ ပိုင်းစလုံးသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ၏အရှေ့တောင်ယွန်းယွန်း ဆလီနတ်စ်ပင်လယ်ကွေ့နှင့် ဆလီ နတ်စ်မြို့ကလေးတို့အနီးရှိ ‘ယာတောလယ်’ကို နောက်ခံပြု သည်။ ဤ ၄ ပိုင်းစလုံးတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ယာခင်း ရှင် ကားလ်တစ်ဖလင်၏ ၁၀ နှစ်အရွယ်သားငယ် ‘ဂျီဒီ’ဖြစ် သည်။ သူနှင့်အတူ သူတို့ယာခင်းတွင် တစ်မိသားစုတည်း ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော သူရင်းငှား ဘီလီဘတ်ခ်နှင့် ဂျီဒီအဖေ ကားလ်တစ်ဖလင်၊ ဂျီဒီအမေ ရသ် အပြင် ယာခင်းထဲမှ ခွေးများ၊ မြင်းများသည် ဤဝတ္ထု ၄ ပိုင်းစလုံးတွင် ပါဝင်ကြ ၏။ တင်စား၍ ပြောဆိုရလျှင်၊ ‘ကားလ်တစ်ဖလင်၏

mgyoe.com

ယာကွင်း’ သည် ဇာတ်ခုံ၊ ကားလ်တစ်ဖလင် မိသားစုအပြင် သူရင်းငှား ဘီလီဘတ်ခ်နှင့်အတူ သူတို့၏ မြင်းများ၊ နွားများ၊ ခွေးများ၊ ကြက်၊ ဝက် တိရစ္ဆာန်များက ဇာတ်ဆောင်များ၊ ကပြသည့် ဇာတ်လမ်းမှာ ‘လူ့ဇာတ်လမ်း’။ ‘လူ့ဇာတ်လမ်း’ ဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် မည်သည့်တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၌မဆို၊ မှီတင်းနေထိုင်ကြသော လူတို့တွင်ရှိသော ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း စသည့် စိတ်အခြေအနေတို့ကို ဖန်တီးသည့် ဖြစ်ရပ်များ၊ သို့မဟုတ် ထိုစိတ်အခြေအနေတို့နှင့်တကွဖြစ်သော လူ့လောကဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်သည်။ လူ့လောက ဖြစ်ရပ်များသည် ရေမြေတောတောင် သဘာဝအလိုက် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ မတူကြသော်လည်း၊ ထိုဖြစ်ရပ်များကို မှီ၍ဖြစ်သော လူတို့၏ စိတ်သဘာဝကမူ အတူတူပင် ဖြစ်ချေသည်။

‘မြင်းနီကလေး’ ဝတ္ထု၏ ပထမပိုင်းကို ‘လက်ဆောင်’ (The Gift) ဟု ခေါင်းစဉ်ငယ် ပေးထားသည်။ ၁၀ နှစ်သား ဂျီဒီအား သူ့အဖေက မြင်းနီကလေးတစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဤအပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးသည် ဂျီဒီနှင့် မြင်းကလေး၊ မြင်းကလေးနှင့် ဂျီဒီ ဝမ်းသာရခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ရခြင်း၊ ရယ်မောရခြင်း၊ ဂုဏ်ယူရခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းများဖြစ်၍၊ ‘လူ့ဇာတ်လမ်း တစ်ခုအနေဖြင့် ပြည့်စုံသည်။’ ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကလေးသူငယ်ပင်ဖြစ်စေ ‘လူ’ ဟူ၍ ဖြစ်လာမှတော့ ‘ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ’ ဆိုသည့် တရားများနှင့် မကင်းနိုင်ပုံကို စတိုင်းဗက်

၏ဝတ္ထု ဤအပိုင်းတွင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသည်။ ‘ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်၏တစ်ပိုင်း’ဟု ဆိုရစေကာမူ သီးခြားဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ‘သီးခြားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ဒုတိယပိုင်း ‘မဟာသေလာ’ (The Great Mountains)၊ တတိယပိုင်း ‘ကတိ’ (The Promise)နှင့် စတုတ္ထပိုင်း ‘ရှေ့ဆောင်ကြီး’ (The Leader of the People) တို့မှာ လည်း သီးခြားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်စီကဲ့သို့ အကန့်အသတ် ရှိသည်။ အားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါတွင် အဆင်စုံအသွေးစုံ ဇာတ်စုံပါသည့် ရုပ်စုံကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ချပ်သဖွယ် ခံခဲ့ ထည်ထည် ဖြစ်လာသည်။ ဤရုပ်စုံကန့်လန့်ကာကြီးသည် ဂျန်စတိုင်းဗက်၏အစွမ်းဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားသော မြင် ကွင်းများဖြင့် ရောင်စုံရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ဖြစ်လာသည်။

ဂျန်စတိုင်းဗက်၏အရေးအသားသည် သွက်လက် သည်။ အဆင်တန်ဆာများစွာ မပါဘဲ လှပသည်။

ဂျန်စတိုင်းဗက်ကို ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဆလီနတ်စ်မြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ကမ်းခြေနှင့် မိုင်အနည်းငယ်သာ ကွာသည်။ ဆလီနတ်စ်ချိုင့်ဝှမ်းသည် မြေဩဇာထက်သန်သည်။ ဓာတ်ကုန်း ထူထပ်၍ ယာတောများ ဖြစ်ထွန်းသည်။ စတိုင်းဗက်၏ ဝတ္ထု များစွာသည် ဤဒေသကို နောက်ခံပြုသည်။ သူသည် စတန်ဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒဘာသာရပ်ကို သင်ယူခဲ့ သော်လည်း ဘွဲ့ရသည်အထိ မနေခဲ့ချေ။

နယူးယောက်သို့သွားကာ သတင်းစာဆရာ၊ စာ ရေးဆရာလုပ်ရန် အားထုတ်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။

ကာလိဖိုးနီးယားသို့ ပြန်လာကာ စာဆက်ရေးသည်။ သို့သော်
-စောစောပိုင်းတွင် မအောင်မြင်ခဲ့ဘဲ၊ ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင်
ရေးသော Tortilla Flat ဝတ္ထုတွင်မှ လူကြိုက်များလာသည်။

နောက်တွင် ဆက်တိုက်ထွက်လာသော Of mice
and Men, The Grapes of Wrath ဝတ္ထုများကိုလည်း
လူကြိုက်များကာ အမေရိကန်စာပေလောက၏ ရှေ့တန်းသို့
တက်လာသည်။ စတိုင်းဗက်၏ အထင်ရှားဆုံးစာအုပ်မှာ
၁၉၅၂ ခုနှစ်က ထွက်လာသော East of Eden ဖြစ်သည်။

သူသည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင် ရေးသားထုတ်ဝေသော
The Grapes of Wrath စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စုတွင် အမြင့်ဆုံးစာပေဆု ဖြစ်သည့် ပူလစ်ဇာဆု
ကို ရရှိသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဆိုင်ရာနိုဗယ်ဆုကို ရရှိ
သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

လက်ဆောင်

အရုဏ်ကျင်း၍ လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘီလီ ဘတ်ခ်သည် အိပ်ဆောင်တန်းလျားမှ ထွက်လာပြီး တန်း လျားရှေ့ဆင်ဝင်တွင် မိုးကောင်းကင်ကို ခေတ္တမျှ မော်ကြည့် ရင်း ရပ်နေလိုက်၏။

သူသည် လူဟန် ခပ်ပုပုတုတ်တုတ်နှင့် ခြေခပ် ခွင်ခွင် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ဖျံနှုတ်ခမ်းမွှေးရှိပြီး ပြည့်ဖောင်း သော ၄ ထောင့်လက်ဖဝါးပြင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အာရုံစူးစိုက် တတ်သော၊ အရည်ရွန်းလဲ၍မှောင်မှိုင်းသော မျက်လုံးအစုံ ရှိ၍ ကောင်းဘွိုင်ဦးထုပ်အောက်မှ ထိုးထွက်နေသည့် သူ၏ ဆံပင်တို့မှာ ဝက်မှင်ကဲ့သို့ အချောင်းအချောင်းဖြစ်လျက် ခြောက်သယောင်းနေသည်။

ဘီလီသည် ဆင်ဝင်အောက်၌ရပ်ရင်း သူ၏ရှုပ် အင်္ကျီကို ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ ခါးပတ် ခေါင်းကိုဖြုတ်၍ တင်းတင်းပြန်ပတ်လိုက်သည်။

သူ၏ ခါးပတ်ခေါင်းအပ်လျှိုပေါက်များ၏ တစ် ဖက်ရှိ သားရေပြားပေါ်၌ ပြောင်ချောနေသည့်အရာများကို ကြည့်လျှင်၊ ဤနှစ်ကာလအတွင်း သူ့ခါး အတော်တုတ်လာ ခဲ့သည်ကို မြင်ရသည်။ ဘီလီသည် မိုးလေဝသအခြေအနေ ကို ကြည့်ပြီးသောအခါ နှာခေါင်းဝ တစ်ဖက်စီကို လက်ညှိုး ဖြင့် တစ်လှည့်စီပိတ်၍၊ ကျန်တစ်ဖက်မှ နှာလေ ပြင်းပြင်း မှုတ်၍ ထုတ်၏။

ပြီးလျှင်- သူသည် လက်ဖဝါး ၂ ဖက်ကို ပွတ်ကာ ကျီဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

mgyoe.com

ကျီနှင့်တွဲလျက် မြင်းစောင်းတွင် စီးမြင်း ၂ ကောင် ကို သံဘီး၊ ဝက်မှင်ဘီးတို့ဖြင့် ဖြီးသင်ပေးရင်း၊ နှုတ်ကလည်း မြင်းများနှင့် တစ်ချိန်လုံး တိုးတိုးညင်သာ စကားပြောလျက် ရှိ၏။

သူ့အလုပ် မပြီးတပြီးတွင် ယာရှင်နေသည့် အိမ်ဆီမှ ၃ ထောင့်ကွေးသံချောင်းမွေသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘီလီသည် သံဘီးနှင့် ဝက်မှင်ဘီးကို မျက်နှာချင်းအပ်၍ ကပ်လိုက်ပြီး ကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်၌ တင်ထားလိုက်ကာ နံနက်စာစားရန် လာခဲ့လေသည်။

သူလှုပ်ရှားပုံမှာ အေးအေးလူလူ ရှိလှသော်လည်း အချိန်မကုန်သဖြင့်၊ အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်သောအခါ ယာရှင်၏ဇနီး မစ္စက်တစ်ဖလင်မှာ ၃ ထောင့်ကွေးသံချောင်းကို မွေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ မစ္စက်တစ်ဖလင်က ကြိုးကြားဖြူနေသော ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်ပြီး မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ဘီလီဘတ်ခ်မှာ သူရင်းငှားမျှသာ ဖြစ်၍၊ ထမင်းစားခန်းသို့ ဦးစွာဝင်သွား၍ မသင့်လျော်သောကြောင့် လှေကားပေါ်တွင် ထိုင်၍စောင့်သည်။ အိမ်ထဲမှ ယာရှင်မစ္စတာတစ်ဖလင် ဖိနပ်လည်ရှည်စီး၍ ခြေဆောင့်ချသံကို ကြားနေသည်။

၃ ထောင့်ကွေးသံချောင်းမွေသံ ဆူဆူညံညံ ကြားရသောကြောင့် ၁၀နှစ်သားအရွယ် ဂျီဒီသည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။

သူသည် ၁၀ နှစ်မျှသာရှိသေးသော သူငယ်ကလေးဖြစ်ပြီး၊ ညှိဝါရောင်ဆံပင်နှင့် တောက်ပသိမ်မွေ့သော မီးခိုးပြာရောင်မျက်လုံးအစုံရှိသူ ဖြစ်၏။ တစ်ခုခု စဉ်းစားနေသောအခါ သူ၏နှုတ်ခမ်းများက တရွရွ လှုပ်နေတတ်သည်။

သူသည် ၃ ထောင့်ကွေးသံချောင်း ကလိုင်မွေသံကြား၍ အိပ်ရာက နိုးရသည်။ ဤအသံ စူးစူးဝါးဝါး၏ အမိန့်သံကို မနာခံဘဲနေရန် တစ်ခါမျှ အကြံ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ တစ်ခါမျှလည်း မနေခဲ့ဖူး။ သူသိသမျှ လူအားလုံးတွင် ဤသံချောင်းသံကြားလျက် မထဘဲနေသူမျှ မရှိ။ သူသည် ရှုပ်ထွေးလျက် ဝဲကျနေသောဆံပင်များကို မျက်နှာပေါ်က ဖယ်လိုက်ပြီး ညဝတ်အင်္ကျီကို ခွာချလိုက်သည်။

တစ်ခဏကြာလျှင် သူ အဝတ်အစား ဝတ်ပြီးပြီ။ အပြာပေါ်အဖြူစင်း ရှုပ်အင်္ကျီပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အပေါ်က အင်္ကျီ ဘောင်းဘီအပွကို ထပ်ဝတ်သည်။ နွေနှောင်းရာသီ ဖြစ်၍ ဖိနပ်စီးနေစရာ မလိုတော့။ သူသည် မီးဖိုထဲတွင် သူ့အမေ ကြွေခွက်ရှေ့မှခွာ၍ မီးဖိုဘက်ဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ အထိ စောင့်ပြီး မျက်နှာဝင်သစ်ကာ၊ ဆံပင်ကို ရေဆွတ်၍ လက်ဖြင့် ဖြီးသပ်တင်လိုက်၏။ ကြွေခွက်မှ သူထွက်ခွာလာသောအခါ သူ့အမေက သူ့အား စူးရှသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ၊ ဂျီဒီလည်း မရွံ့မရဲပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“နင့်ဆံပင်ကို မကြာခင် ညှပ်ရမယ်။ သွား-မနက်စာ စားပွဲပေါ်ရောက်ပြီ။ သွားစားချေ။ ဘီလီ စောင့်နေတယ်။” -ဟု သူ့အမေက ဆိုလိုက်သည်။

ရေဆေးရလွန်း၍ အချို့နေရာတွင် အဝတ်စများ ပင် ပေါ်နေပြီဖြစ်သော ဖယောင်းပုဆိုးစခင်းသည့် စားပွဲရှည်ကြီး၌ ဂျီဒီ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ လင်ပန်းရှည်ပေါ်တွင် ကြက်ဥကြော်များ အတန်းလိုက် စီချထားသည်။ ဂျီဒီသည် သူ၏ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ကြက်ဥကြော် ၃ ခု ယူထည့်လိုက်ပြီး၊ ကြွပ်ရွှနေအောင် ကြော်ထားသော ဝက်ပေါင်ခြောက်ထူထူ ၃ ချပ်ကိုလည်း ယူလိုက်၏။ ဂျီဒီသည် ကြက်ဥကြော်တစ်ခု၏ အနှစ်ထဲက သွေးစသွေးနုများကို ဂရုတစိုက်ဖယ်ထုတ်နေသည်။

ဘီလီဘတ်ခ်သည် ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်လာသည်။ သူက “ဘေးမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ဒါ ကြက်ထဲက ပါလာတဲ့ အမှတ်အသားပဲ။” ဟု ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက်-မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဂျီဒီ၏အဖေ ဝင်လာသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ခြေချသံကြားရသည်နှင့် သူ ဖိနပ်လည်ရှည် စီးထားသည်ကို သိ၏။ သို့သော်-သူ သေချာအောင် စားပွဲအောက်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သေး၏။ ပြတင်းပေါက်မှ နံနက်ခင်း၏အလင်းရောင် များများဝင်လာပြီဖြစ်၍ သူ့အဖေက စားပွဲပေါ်၌ ထွန်းထားသော ရေနံဆီမီးခွက်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

သူ့အဖေနှင့် ဘီလီတို့ ထိုနေ့ကို မြင်းနှင့် ဘယ်ကို သွားကြမည်ကို သူ မမေး။ သို့သော်- ‘သူလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်။’-ဟု အောက်မေ့နေလေသည်။ သူ့အဖေက စည်းကမ်းသမား။ ဂျီဒီသည် အရာရာတိုင်းတွင် ဘာတစ်ခုမျှ

ပြန်မေးမနေဘဲ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာသည်။ ကားလ်တစ်
ဖလင်သည် ကြက်ဥလင်ပန်းကို လှမ်း၍ ဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟေ့-ဘီလီ။ နွားမတွေ အဆင်သင့် လုပ်ထား
ပြီးပြီလား။”-ဟု သူက မေးလိုက်၏။

ဘီလီက “အောက်ဘက်က ခြံထဲမှာ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း ယူသွားလို့ ရပါတယ်ဗျ။”-ဟု ပြော
သည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့်- အဖော်တော့
လိုတာပေါ့။ ပြီးတော့- မင်းအာခေါင်လည်း အတော်ခြောက်
နေပြီပဲ။”-ဟု ပြောသည်။

ယနေ့နံနက် ကားလ်တစ်ဖလင် အာစရွင်နေသည်။
ဂျီဒီ၏အမေက တံခါးပေါက်က ခေါင်းထွက်၍
“ရှင် ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မယ် ထင်
သလဲ။”-ဟု မေးသည်။

“မပြောတတ်ဘူးကွ။ ဆလီနတ်စ်မှာ လူတွေ တွေ
စရာ ရှိတယ်။ မိုးချုပ်ချင်လည်း ချုပ်သွားမယ်။”

စားပွဲပေါ်က ကြက်ဥများ၊ ကော်ဖီများနှင့် ဘီစ
ကစ်ကြီးများသည် လျင်မြန်စွာကုန်သွားသည်။

ဂျီဒီသည် သူ့အဖေနှင့် ဘီလီတို့နောက်မှ အိမ်ပြင်
ဘက်အထိ လိုက်သွားကာ ၂ယောက်သား မြင်းများပေါ်သို့
ကိုယ်စီတက်ကြပြီး၊ နွားခြံထဲမှ နို့စားနွားမအို ၆ ကောင်ကို
မောင်းထုတ်ယူ၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်၊ ဆလီနတ်စ်မြို့
ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူတို့သည် ထိုနွားမအို ၆ ကောင်ကို သားသတ်ရုံသို့ ရောင်း
မည် ဖြစ်လေသည်။

တောင်ရိုးထိပ်မှာ သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြမှ
ဂျီဒီလည်း အိမ်နောက်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ လျှောက်
၍ တက်ခဲ့၏။

ခွေးများသည် ပခုံးအိုးကြီးများကို မြင့်လျက်၊ ပျော်
မြူးစွာ ပါးစပ်များကို တစ်အားဟလျက် အိမ်ထောင့်ကို
ပတ်၍ ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ဂျီဒီက သူတို့၏ ဦးခေါင်း
များကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။

အမြီးတုတ်တုတ်ဖွားဖွား မျက်လုံးဝါများနှင့် ‘ဒဗ္ဗလ်
ထရီးမတ်’နှင့် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို ကိုက်သတ်ရာတွင်
နားရွက်တစ်ဖက်စုတ်ခဲ့ရသူ သိုးထိန်းခွေး ‘စမက်ရှာ’။ စမက်
ရှာ၏ နားရွက်ကောင်းတစ်ဖက်သည် သိုးထိန်းခွေးတစ်
ကောင်၏နားရွက် ထောင်သင့်သည်ထက် ပို၍ထောင်နေ
သည်။ ‘ဤသို့ပင် ဖြစ်တတ်သည်။’-ဟု ဘီလီဘတ်ခ်က
ပြောသည်။

အငမ်းမရနှုတ်ဆက်ခြင်းအမှု ပြီးလတ်သော် ခွေးတို့
သည် အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ကြသည့်အနေဖြင့်
နှာခေါင်းများကို မြေကြီးဆီသို့နှိမ့်ကာ၊ နောက်က ဂျီဒီ
လိုက်လာ-မလာကိုလည်း မကြာမကြာ လှည့်၍ကြည့်ရင်း
ရှေ့က သွားနှင့်ကြသည်။ သူတို့သည် ကြက်ခြံများကိုဖြတ်၍
ကုန်းပေါ်သို့ လျှောက်တက်ခဲ့ကြရာ၊ ကြက်များထဲတွင်
ငုံးများ ဝင်၍စားနေသည်ကို မြင်ရသည်။ စမက်ရှာသည်

သိုးများရှိလျှင် ထိန်းနိုင်ရန် အလေ့အကျင့်လုပ်သည့်သဘောဖြင့် ကြက်များကို အနည်းငယ် လိုက်ခြောက်သည်။

ဂျီဒီသည် သူ့အရပ်ထက်မြင့်သော ပြောင်းဖူးခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်ယာကြီးကို ဖြတ်၍ လျှောက်ခဲ့၏။ ဖရုံနွယ်ပင်များမှာ နုသေး၍ စိမ်းလျက်ပင်ရှိသည်။ ထိုမှဆက်၍ ရေပိုက်မှ ရေအေးစမ်းကလေးတစ်ခု သစ်သားစည်ပိုင်းထဲသို့ စီးဝင်ရာ တောပင်စိမ်းချုံတန်းကလေးဆီသို့ လာခဲ့၏။

ထိုနေရာတွင် ရေသောက်၍ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သော၊ ရေညှိတက်၍စိမ်းနေသော သစ်သားစည်အနီးသို့ ရောက်သော် ငုံ့ပြီး ရေသောက်သည်။ ထို့နောက်- သူ ယာခင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ရေမွှေးပန်းပင်ကလေးများ ပတ်လည်ရံသော ဆေးဖြူသုတ်အိမ်ဆီသို့ လည်းကောင်း၊ ထင်းရှူးပင်ကလေး၏ဘေးက ဘီလီဘတ်ခံတစ်ယောက် တည်းနေသော အိပ်ဆောင်တန်းလျားဆီသို့ လည်းကောင်း မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ဂျီဒီသည် ထင်းရှူးပင်အောက်ရှိ ရေနွေးတည်သည့် ကရားမည်းမည်းကြီးကို မြင်ရသည်။ ဤနေရာတွင် ဝက်များကိုသတ်ပြီး အမွှေးခြစ်သည်။

နေလုံးသည် တောင်ရိုးပေါ်မှ ထွက်လာပြီး အိမ်များ၊ ကျိုများ၏ ဆေးဖြူများကို တောက်ပစေသည်။ နှင်းဆွတ်ထားသော မြက်စိုများကိုလည်း အရောင်ဖျော့ဖျော့ ထွက်စေ၏။ သူ၏နောက်ကျောဘက် ချုံတန်းဆီ၌မူ သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော မြေကြီးပေါ်တွင် ငှက်

ကလေးများ ဟိုသည်ခုန်ပျံ့နှင်းသည့် ကြိုးကြိုးကြွပ်ကြွပ် အသံများ ဆူညံလျက်ရှိ၏။ တောင်ကုန်းစောင်းများတွင် ရှဉ့်ကလေးများ စူးစူးရှရှအော်မြည်လျက် ရှိသည်။

ဂျီဒီသည် အိမ်ဆီသို့ ကြည့်မျှော်မိပြန်သည်။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျအာရုံတစ်ခု ဝင်လာသည်။ အပြောင်း အလဲတစ်ခုခု၊ အဆုံးအရှုံးတစ်ခုခု၊ အမြတ်အစွန်းတစ်ခုခု၊ အသစ်အဆန်းတစ်ခုခု တွေ့နေမြင်နေကျမဟုတ်သည့် အရာ များ၊ ဘာမှမရေရာသည့် စိတ်တစ်မျိုး ဝင်လာသည်။

တောင်စောင်းအထက်ဆီတွင် လင်းတအနက် ၂ ကောင်သည် မြေမှ နိမ့်နိမ့်ဝဲလျက်၊ သူတို့၏ အရိပ်များက မြေပေါ်တွင် သူတို့၏ရှေ့က ရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်ရှိ၏။

ဤအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကောင် သေသွားသည်။ ဒါကို ဂျီဒီ သိသည်။ နွားမတစ် ကောင် သော်လည်းကောင်း၊ ယုန်သေကောင်တစ်ကောင် သော်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်။

လင်းတမျက်စိသည် ဘာကိုမျှ မလွတ်။ သူတို့အား လူကောင်းသူကောင်းတို့ မုန်းသလိုပင် ဂျီဒီလည်း မုန်းသည်။ သို့သော်- သူတို့သည် အသေကောင်များကို ရှင်းလင်းပေး သူများဖြစ်၍ သူတို့အား အန္တရာယ် မပြုကောင်း။

အတန်ငယ်ကြာသော် ဂျီဒီသည် အေးအေးလူလူပင် ကုန်းစောင်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့လေသည်။ ခွေးများသည် သူ့ထံမှ ခွာ၍ တောထဲချုံ့ထဲတွင် သူတို့ဘာသာသူတို့ လုပ်စရာရှိသည် ကို လုပ်နေကြပြီ။ ဂျီဒီသည် တောင်ယာခင်းများကိုဖြတ်၍ ပြန်ခဲ့ပြီ။ သီးမွှေးသခွား အကင်းကလေးတစ်လုံးကို ဖနောင့်

ဖြင့် နင်းချေရန် ခေတ္တမျှ ရပ်သည်။ သို့သော်- သူ စိတ်မကောင်း။ ‘ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မကောင်း။’ ဟု-သူကောင်းစွာသိသည်။ သူသည် မြေကြီးကို ခြေဖြင့်ယက်၍ ကွဲကြေသွားသော သခွားသီးကို ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့အမေသည် ဂျီဒီ၏ ကြမ်းတမ်းနေသောလက်များကို ငုံ့ကြည့်ပြီး လက်ချောင်းများနှင့် လက်သည်းခွံများကို စစ်ဆေးသည်။ သူ့ကို ကျောင်းမသွားမီ သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပေးလိုက်၍ အကြောင်းမထူးလှ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်- လမ်းမှာပင် ပြန်ပေစရာ အကြောင်းတွေက အလွန်များပြားသည်။ အမေသည် သူ့လက်ချောင်းများက အကွဲအအက်များကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ၊ ကျောင်းစာအုပ်များနှင့် နေ့လယ်စာထည့်ပေးလိုက်ပြီး ၁ မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ကျောင်းသို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ယခု နံနက်ခင်း သူ့နှုတ်ခမ်းများ အတော်လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည်ကို အမေက သတိပြုမိသည်။

ဂျီဒီသည် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းတွင်ရှိသော ကျောက်ဖြူလုံးကလေးများကို သူ့အိတ်များထဲသို့ ကောက်၍ ကောက်၍ ဖြည့်သည်။ လမ်းတွင် မကြာခဏပင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် လမ်းဘေးတွင် နေဆာလှူရင်းငိုက်လျက် နေမြင့်သွားသော ယုန်ကလေးကို လှမ်း၍ ပစ်ခတ်သွားသည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွတ်တားပေါ်တွင် သူ့သူငယ်ချင်း ၂ ယောက်ကို တွေ့ပြီး၊ ၃ ယောက်သား နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ရူးရူးနှမ်းနှမ်းခြေလှမ်းများလုပ်၍၊ ကျောင်းသို့ အတူတကွ

လမ်းလျှောက်၍ လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းဖွင့်သည်မှာ ၂ ပတ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကျောင်းသားများတွင် ပုန်ကန် ချင်သည့်စိတ်ဓာတ်က ရှိနေသေးသည်။

ဂျီဒီ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်ပြီး ယာကွင်းတစ်ခု လုံးကို စီး၍မြင်နေရသောအချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီ ဖြစ်သည်။ စီးမြင်းများကို သူ ရှာကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် - မြင်းခြံထဲ တွင် ဘာမျှမရှိ။ သူ့အဖေ ပြန်မရောက်သေး။ သို့နှင့်-သူ ညနေပိုင်း လုပ်စရာအလုပ်များကို ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး လုပ် လေသည်။ အိမ်တွင်ကား သူ့အမေသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်တွင် ထိုင်လျက် ခြေအိတ်များ ဖာ၍နေလေသည်။

“မီးဖိုခန်းထဲမှာ မင်းဖို့ မုန့် ၂ ခု ရှိတယ်။” - ဟု အမေက လှမ်းပြောသည်။

ဂျီဒီ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်ပြေးပြီး လက်ထဲတွင် မုန့်၂ခု အနက် တစ်ခုမှာ တစ်ဝက်စားပြီးဖြစ်၍ ပါးစပ်ထဲတွင် ပလုတ်ပလောင်းပြည့်လျက် ပြန်ထွက်လာသည်။

အမေက သူ့အား ထိုနေ့က ကျောင်းတွင် ဘာတွေ သင်ခဲ့ရသည်ကို မေးသည်။ သို့သော်- ပါးစပ်ထဲ၌ မုန့် အပြည့်နှင့် ဗလုံးဗထွေးဖြေသော သူ့အဖြေကို နားထောင်၍ မနေချေ။ အမေက ကြားဖြတ်၍ “ဂျီဒီ-ဒီည ထင်းသေတ္တာ ထဲမှာ ထင်းပြည့်အောင် ဖြည့်နော်။ မနေညက ထင်းချောင်း တွေ ထော်လော်ကန့်လန့်ထည့်ထားခဲ့တာ သေတ္တာထဲမှာ တစ်ဝက်တောင် မပြည့်ချင်ဘူး။ ဒီညတော့ ထင်းချောင်းတွေ ကို သေသေချာချာ စီထည့်နော်။ ပြီးတော့-ဂျီဒီ။ ကြက်မ

တချို့က ကြက်ဥတွေ ဝှက်ကြပြန်ပြီ။ မဝှက်လည်း ခွေးတွေ က စားစားနေတယ်။ မြက်တွေထဲ လျှောက်ကြည့်စမ်း။ မြို့တွေဘာတွေများရော တွေ့မလား ကြည့်။”-ဟု ပြောနေ သည်။

ဂျီဒီသည် စားရင်းဝါးရင်းကပင် ညနေပိုင်း သူ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို သွားလုပ်လေသည်။

ကြက်များကို အစာပက်ကြဲ၍ ကျွေးသောအခါ ကြက်များနှင့်အတူ ငုံးများ လာစားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့အဖေသည် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ငုံးများလာသည်ကို ဂုဏ်ယူတတ်သည်။ ငုံးများ ပြေးမည်စိုး၍ အိမ်အနီးတွင် သေနတ်ပစ်ခြင်းကို မည်သည့်အခါမျှ ခွင့်မပြုချေ။

ထင်းသေတ္တာပြည့်သောအခါ ဂျီဒီသည် သူ၏ ပွင့် တူးတူးရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို ချုံတန်းဘက်ဆီရှိ ရေအေးစမ်းသို့ ယူသွားသည်။ သူသည် ရေထပ်သောက်ပြီး သူ၏သေနတ် ဖြင့် အရာရာတိုင်းကို လိုက်ချိန်သည်။ ကျောက်ဆောင်များ ကိုလည်း ချိန်သည်။ ပျံနေသောငှက်များကိုလည်း ချိန်သည်။ ထင်းရှူးပင်အောက်က ရေနွေးကျိုသည့် အိုးမည်းမည်းကြီးဆီ သို့လည်း ချိန်သည်။

သို့သော်- သူ့မှာ ယမ်းတောင့်မရှိ၍ ပစ်မရ။ ယမ်း တောင့်ကလည်း သူ ၁၂ နှစ် မပြည့်မချင်း ရမည် မဟုတ်။ အိမ်ဘက်သို့ သေနတ်ချိန်သည်ကို သူ့အဖေ မြင်သွားပါက ယမ်းတောင့်ပေးရန် နောက် ၁ နှစ် ရွှေ့ဆိုင်းမည် ဖြစ်သည်။

ဂျီဒီသည် ဤစည်းကမ်းကို သတိရပြီး အိမ်ရှိရာ အောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ မချိန်တော့ချေ။ ယမ်းတောင့်ရဖို့ အတွက် ၂နှစ် စောင့်ရသည်ပင် ကြာလှပါပြီ။ သူ့အဖေထံမှ သူရရှိသော လက်ဆောင်တိုင်းလိုလိုပင် တန်ဖိုးအပြည့်အဝကို တစ်နည်းနည်း ဟန့်တားသည့် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက် တစ်ခုခုတော့ ပါမြဲ ဖြစ်သည်။ ကောင်းသော အဆုံးအမပေ တည်း။

ညစာကို အဖေ ပြန်လာသည်အထိ စောင့်၍ စား ကြရသည်။ ဘီလီဘတ်ခ်နှင့်အတူ သူ့အဖေ လာမည့်လာ တော့လည်း သူတို့ပါးစပ်မှာ သင်းပျံ့သောဘရန်ဒီနိုကလေး များကို ဂျီဒီ ရှူရသည်။ ဂျီဒီသည် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်- ဤကဲ့သို့ ဘရန် ဒီနိုရသောအခါ တစ်ခါတလေ သူ့အဖေက သူ့အား စကား ပြောသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ- ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းနေခဲ့သည့် အဖေငယ်ငယ်ကအကြောင်း များကို ပြောပြတတ်သည်။

ညစာ စားပြီးကြသောအခါ၊ ဂျီဒီသည် မီးလင်းဖို နားတွင်ထိုင်ကာ သူ၏ သိမ်မွေ့သောမျက်လုံးများက အခန်း ထောင့်ဆီသို့သာ မရွံ့မရဲကြည့်ရင်း သူ့အဖေမှာ ပြောစရာ သတင်းစကားတစ်ခုခုရှိသည်ကို ဂျီဒီ သိသောကြောင့် ‘အဖေ ဘာများပြောမည်နည်း။’ -ဟု နားစွင့် စောင့်ဆိုင်းနေ သည်။ သို့သော်-သူ အလိုမပြည့်။ သူ့အဖေက ခပ်ထန်ထန် ပင် သူ့အား လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးကာ “ဂျီဒီ-အိပ်တော့။ မနက် ကျ မင်းကို ငါ လိုလိမ့်မယ်။” -ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့သော်- မဆိုးလှပါ။ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အလုပ် ဝတ္တရားများ မဟုတ်လျှင် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ သူ နှစ်ခြိုက်ပါ သည်။ သူသည် ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်လျက်က သူပါးစပ် က တရွရွလှုပ်၍ စဉ်းစားပြီးမှ “မနက်ကျ ဘာလုပ်ရမှာလဲ အဖေ။ ဝက်သတ်ဖို့လား။” ဟု ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“မင်းအပူ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သွားအိပ်ချေပါ။”

ဂျီဒီထွက်ခဲ့ပြီး တံခါးပိတ်တော့မှ သူအဖေနှင့် ဘီလီဘတ်ခ်တို့၏ ခပ်အေးအေးရယ်လိုက်ကြသည့် အသံကို သူကြားရသဖြင့် ‘အနောက်အပြောင် တစ်ခုခုပဲ။’ ဟု သူ သိသည်။

ထို့နောက်- သူ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်ရင်းက တစ် ဖက်ခန်းမှ စကားပြောသံမပီမသတို့ကို သဲကွဲအောင် နား ထောင်ကြည့်သည်။

သူ့အဖေက “ဒါပေမယ့်- ရုသ်ရယ်- သိပ်မပေးရ ပါဘူးကွာ။”-ဟု ပြန်ပြောသည့်အသံကို ကြားရသည်။

ဂျီဘက်ဆီမှ ဇီးကွက်များ ကြွက်ရှာဖမ်းနေကြ သည့်အသံ၊ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းက အိမ်ကို တတောက် တောက် ရိုက်ခတ်နေသည့်အသံတို့ကို ကြားရ၏။ သူ အိပ် ပျော်ချိန်တွင် နွားမတစ်ကောင် တွန်လျက်ရှိလေသည်။

နံနက်-၃ ထောင့်ကွေးသံချောင်း မွေသည့်အသံ ကြားရသောအခါ ဂျီဒီသည် ခါတိုင်းထက်ပင် လျင်မြန်စွာ အဝတ်လဲလေသည်။ မီးဖိုခန်းတွင် သူ မျက်နှာသစ်ပြီး ဆံပင်

ကို နောက်လှန်ပြီးနေစဉ် သူ့အမေက သူ့အား စိတ်မရှည် သည့်လေသံဖြင့်.....

“ဝအောင်မစားဘဲ အပြင်ကို ထွက်မသွားနှင့်။”
-ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သူသည် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ သွားကာ အဝတ်ဖြူ အုပ်ထားသည့် စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူသည် လင်ပန်းထဲမှ အငွေ့အလူလူနှင့်မုန့်ပူပူတစ်ချပ်ကို ယူ၍၊ ထို မုန့်ပေါ်တွင် ကြက်ဥကြော် ၃ ခု စီ၍ထည့်ကာ နောက်ထပ် မုန့်တစ်ချပ်ဖြင့် အပေါ်က အုပ်သည်။ ထို့နောက်- တစ်ခုလုံး ကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးနှိပ်၍ ချေလိုက်သည်။

သူ့အဖေနှင့် ဘီလီဘတ်ခ်တို့ ဝင်လာကြသည်။ ကြမ်းပေါ်နင်းလာသည့် သူတို့ခြေသံကို ကြားကတည်းက သူတို့ ၂ယောက်စလုံး ဖနောင့်ပြားဖိနပ်များကို စီးထားကြ သည်ကို သူသိသည်။ သို့သော်- သေချာအောင် သူ စားပွဲ အောက်ကနေ၍ ကြည့်လိုက်၏။

နေ့အလင်းရောင် လာပြီဖြစ်၍ သူ့အဖေက ရေနံဆီ မီးခွက်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာထားမှာ စည်းကမ်း ကြီးသူ၏တင်းမာမှု ပေါ်လွင်နေ၏။ သို့ရာတွင်- ဘီလီ ဘတ်ခ်သည် ဂျီဒီအား မကြည့်။ သိချင်စိတ် ပြင်းထန်နေ သော ကလေး၏အကြည့်ကို ရှောင်ကာ ပေါင်မုန့်မီးကင်တစ် ချပ်လုံး ကော်ဖီထဲသို့ ထည့်၍စိမ်လိုက်သည်။

ကားလ်တစ်ဖလင်က “မင်း စားပြီးရင် တို့နှင့် လိုက်ခဲ့။” ဟု တိုဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

ဂျီဒီ စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး စားနေသည့် အစာပင် လည်ချောင်း၌ နင်သွားသည်။ ဘီလီ သူပန်းကန် ပြားထဲ ဖိတ်သွားသောကော်ဖီကို စောင်း၍ ထည့်လိုက်ကာ သူ့လက်များကို ဂျင်းဘောင်းဘီ၌ သုတ်လိုက်ပြီးသောအခါ၊ လူကြီး၂ယောက် စားပွဲမှထ၍ နံနက်ခင်း၏အလင်းရောင် ထဲသို့ အတူတကွ ထွက်သွားကြသောအခါ၊ ဂျီဒီသည် သူတို့ ၏နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ကျိုးနွံစွာ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ရှေ့က ပြေးလိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို ကြိုး စား၍ ထိန်းရသည်။ လုံးဝ မလှုပ်ရှားစေအောင် ထိန်းသိမ်းရ သည်။

သူ့အမေက “ကားလ်ရေ- ကျောင်းတော့ မပျက် စေနှင့်နော်။” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် ဝက်တင်၍ သတ်ရန်အတွက် အကိုင်း တစ်ကိုင်း၌ ကြိုးဖြင့်ဆွဲချထားသော ဆုံလည်တစ်ခုရှိသော ထင်းရှူးပင်နှင့် ရေခွေးအိုးမည်းမည်းကြီးကို ဖြတ်၍လျှောက် ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ဝက်သတ်ရန်တော့ မဟုတ်။

တောင်ကုန်းဆီတွင် နေရောင်လာပြီဖြစ်၍ သစ်ပင် များ၊ အဆောက်အအုံများ၏ အရိပ်မည်းမည်း ထိုးလာပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျီဘက်ဆီသို့ ဖြတ်လမ်းကသွားရန် ရိုးပြတ်တော့ကို ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

ဂျီဒီ၏အဖေက တံခါးမင်းတုပ်ကို ဖြုတ်၍ ဖွင့် လိုက်သည်နှင့် သူတို့အားလုံး အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ သည် နေကို မျက်နှာမူ၍ ဆင်းလာခဲ့ကြသောကြောင့် ကျီထဲ

ကအမှောင်မှာ ညဉ့်ကဲ့သို့ မှောင်နေပြီး၊ တိရစ္ဆာန်များ၊ မြက်
ခြောက်များဆီမှ အနွေးဓာတ် ရှိနေသည်။

ဂျီဒီ၏အဖေသည် မြင်းစောင်းဘက်ဆီသို့ သွားကာ
“ဒီကိုလာ။”-ဟု အမိန့်ပေးသည်။ ယခု အထဲ၌ရှိသည့်
အရာများကို ဂျီဒီ မြင်ရပြီ။ မြင်းစောင်းထဲသို့ သူ ကြည့်လိုက်
ပြီး လျင်မြန်စွာ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်မိ၏။

မြင်းစောင်းထဲက မြင်းနီကလေးတစ်ကောင်သည်
သူ့အား ကြည့်နေလေသည်။

မြင်းကလေး၏နားရွက်များမှာ ရှေ့သို့လှည့်၍
ထောင်လျက်၊ သူ၏မျက်လုံးများတွင်လည်း မကျိုးနွံသည့်
အရိပ်အယောင်များ ပြလျက် ရှိလေသည်။ သူ၏အမွေးတို့
သည် ခွေးမွေးကဲ့သို့ ကြမ်း၍ ထူထပ်သည်။ လည်ဆံမွေးများ
မှာ ရှည်၍ လိမ်ထွေးနေသည်။ ဂျီဒီ ပါးစပ်အဟောင်းသား
နှင့် အသက်ပင်မရှုမိအောင် အံ့အားသင့်၍ နေလေသည်။

သူ့အဖေက “သံဘီးနှင့် ကောင်းကောင်းဖြီးပေးဖို့
လိုတယ်ကွ။ မင်း သူ့ကို အစာကောင်းကောင်း မကျွေးဘဲ
ထားတယ်ဆိုရင်၊ ပြီးတော့-သူ့မြင်းစောင်း ညစ်ပတ်နေတယ်
ဆိုရင် သူ့ကို ငါ ချက်ချင်းရောင်းပစ်မယ်။” ဟု ပြောသည်။

ဂျီဒီသည် မြင်းကလေး၏မျက်နှာကို မကြည့်ရဲ
တော့သလို သူ၏လက်များကိုသာ တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေ
လိုက်ပြီးမှ မရဲတရဲလေသံဖြင့် “ကျွန်တော့်ဖို့လား”-ဟု
မေးသည်။

သူ့အမေးကို မည်သူမျှ မဖြေချေ။

သူ၏လက်ကို မြင်းကလေးဆီသို့ ဆန့်တန်းပေး
 လိုက်သည်တွင် မြင်းကလေး၏ နှုတ်သီးပြာမွဲမွဲသည် တရှူး
 ရှူးအနံ့ခံရင်း ချဉ်းကပ်လာသည်။ ထို့နောက်- ပါးစပ်ကို
 ဖြကာ သူ၏ သန်မာသောသွားများဖြင့် ဂျီဒီ၏ လက်ချောင်း
 များကို ကိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက်- မြင်းကလေးသည်
 သူ၏ဦးခေါင်းကို အထက်အောက် အပြန်ပြန်လှုပ်ကာ
 သဘောကျပြီးရယ်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ဂျီဒီသည် ပွန်းသွားသော သူ၏လက်ချောင်းများ
 ကို ကြည့်ရင်းမှ ခပ်ကြွားကြွားကလေးပင် “ဟ-ဒီအကောင်
 ကိုက်တတ်သားပဲ။”-ဟု ဆိုလိုက်သည်။ လူကြီး ၂
 ယောက်က စိတ်သက်သာရာရသွားသလို ရယ်လိုက်ကြ၏။

ကားလ်တစ်ဖလင်သည် မျက်နှာမထားတတ်အောင်
 ဖြစ်၍၊ သူတစ်ယောက်တည်း ကုန်းစောင်းကလေးများပေါ်သို့
 လျှောက်၍တက်သွားသည်။ သို့သော်- ဘီလီဘတ်ခ် နေရစ်
 သည်။ ဘီလီဘတ်ခ်အား စကားပြောရသည်က ပိုလွယ်သည်။
 ဂျီဒီက “ဒါ ကျွန်တော့်ဟာလား။”-ဟု ထပ်မေးသည်။

ဘီလီက ပညာရှင်လေသံဖြင့် “ဒါပေါ့ကွ။ မင်း
 သူ့ကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးတတ်ရင်
 မင်းဟာပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ငါ ပြပေးမယ်ပေါ့။
 ဒီကောင်က မြင်းငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတာ။ မင်း တော်တော်
 နဲ့ စီးလိုရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။”-ဟု ပြောပြသည်။

ဂျီဒီသည် ပွန်းပဲ့သွားသော သူ၏လက်ကို ဆန့်
 ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မြင်းကလေးက

သူ၏နှာရောင်ကို အပွတ်အသပ်ခံသည်။ ဂျီဒီက “မုန်လာဥ ဝါရှိရင် ကောင်းမယ်နော်။ သူ့ကို ဘယ်က ရခဲ့တာလဲဟင် ဦးဘီလီ။” -ဟု မေးသည်။

“နယ်အုပ်ကြီးရဲ့လေလံပွဲက ဝယ်လာတာကွ။ ဆလီနာမှာ ဆပ်ကပ်ပွဲတစ်ခုလာတာ ငွေပြတ်ပြီး ကြွေးတင် လို့ နယ်အုပ်ကြီးက သူတို့အကောင်တွေ လေလံတင်ရောင်း တာ။” -ဟု ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

မြင်းကလေးက သူ၏နှာရောင်ကို ဆန့်၍ သူ၏ ရန်ပြုလိုဟန်ရှိသော မျက်လုံးများပေါ်ကဦးစွန်းဖုတ်ကို ခါ ထုတ်လိုက်သည်။ ဂျီဒီသည် သူ၏နှာရောင်ကို အသာအယာ ပွတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် တိုးတိုးညင်သာပင် “ကုန်းနှီး မရှိဘူးနော်။” -ဟု မေးလိုက်သည်။

ဘီလီဘတ်ခ်က ရယ်လိုက်ပြီး “ငါ မေ့နေလို့။ လာ...လာ။” -ဟု ခေါ်သွားသည်။

မြင်းကကြိုးတန်ဆာပလာများ ထည့်သည့်အခန်း ထဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ၊ သူသည် မော်ရိုကိုသားရေအနီ ဖြင့်ချုပ်ထားသော မြင်းကုန်းနှီးလေးကို မ ယူလိုက်သည်။

ဘီလီဘတ်ခ်က ကဲ့ရဲ့သလိုလေသံဖြင့်

“ပွဲထဲက ကုန်းနှီးပါကွာ။ တောထဲမှာ လက်တွေ့ အသုံးမတည့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်- ဈေးပေါပေါနဲ့ရလို့ ဝယ် လာတာ။” -ဟု ပြောသည်။

ဂျီဒီသည် မြင်းကုန်းနှီးကို ကြည့်ရာ၌လည်း သူ့ ကိုယ်သူ စိတ်မချသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ စကားလည်း

တစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်။ သူသည် ပြောင်လက်နေသော သား ရေနီပြင်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပြီး၊ “သူ့အပေါ် တင်လိုက်ရင် လှတော့လှမယ်ဗျ။”-ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက်- သူသိသမျှ အခမ်းနားဆုံး အလှဆုံးအရာတို့ကို စဉ်းစားလိုက်၏။

ထို့နောက်- “သူ့မှာ နာမည် မရှိသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကို ‘ဂဗီလန်တောင်တန်း’လို့ ခေါ်မှထင် တယ်။”-ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ရှိသည်ကို ဘီလီဘတ်ခ်က သိပါသည်။

“မင်းနာမည်က ရှည်လှသကွာ။ ‘ဂဗီလန်’လို့ပဲ ခေါ်ပါလား။ ‘ဂဗီလန်’ဆိုတာ လင်းယုန်ငှက်။ အဲ့ဒီနာမည် ဟာ သူ့အတွက် တကယ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ။”-ဟု ပြော ပြီး ဘီလီ ဝမ်းသာသွားသည်။ ထို့နောက်-

“မြင်းမြီးတွေ စုထားကွ။ တစ်နေ့ ငါ မင်းအတွက် မြင်းမြီးကြိုး ကျစ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း မြင်းပါးချပ်ကြိုး လုပ်လို့ရတာပေါ့။”-ဟု ပြောသည်။

ဂျီဒီက မြင်းစောင်းထဲသို့ ပြန်သွားချင်သည်။

“ကျွန်တော် ချာတိတ်တွေကိုပြဖို့ ကျောင်းခေါ် သွားလို့ ရမလား။”-ဟု မေးသည်။

ဘီလီက ခေါင်းကို ယမ်းပြသည်။

“ပါးချပ်ကြိုးတောင် မကျင့်ရသေးဘူးကွ။ တို့ သူ့ကို ဒီရောက်အောင်တောင် မနည်းခေါ်လာရတာ။ တစ္ဆတ်

ဆွဲသလို ဆွဲလာရတာ။ ဟေ့-မင်း ကျောင်းသွားဖို့ အချိန်
တော်ပြီ ထင်တယ်နော်။” -ဟုလည်း ပြောလိုက်၏။

ဂျီဒီက “ဆွဲလိုဆို ကျွန်တော် ချာတိတ်တွေကို
ညနေကျကြည့်ဖို့ ဒီကို ခေါ်လာမှာပဲ။” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညနေက ကောင်ကလေး ၆ ယောက်သည်
တောင်ကုန်းကိုကျော်ကာ လက်ဖျံတို့ကို တစ်အားယက်၍
အသက်ရှူသံ တရွှီရွှီမြည်အောင်ခေါင်းစိုက်ကာ အားသွန်
ပြေးလာကြသည်ဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်း ဂျီဒီရောက်ချိန်ထက်
နာရီဝက်စော၍ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် အိမ်ဆေးမှ တစ်အားပြေးကာ ရိုးပြတ်
ကွက်ကိုဖြတ်၍ ကျီဆီသို့ သွားကြသည်။ ထိုနောက်-
သူတို့သည် မြင်းကလေး၏ရှေ့တွင် မလုံမလဲရပ်လျက်၊
သူတို့၏မျက်လုံးများက ယခုမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော၊ လေးစား
ခံ့ညားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဂျီဒီအား ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သည့်အလျင်ကဆိုလျှင် ဂျီဒီသည် ရှုပ်အင်္ကျီ အပြာ
ကလေးနှင့်၊ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီအပွကလေးနှင့်
ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ကောင်ကလေး၊ ‘အနည်းငယ် ကြောက်တတ်
သည်။’ -ဟုပင် ထင်စရာ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်မျှသာ
ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ-ဤသို့ မဟုတ်တော့။ မြင်းပေါ်ကလူကို
ခြေကျင်သမားက အထင်ကြီးခဲ့ကြသည့် လူ့သမိုင်းစဉ် နှစ်
ပေါင်းအရာအထောင်ကသာသာ သူတို့မှာလည်း ရှိကြသည်။
မြင်းပေါ်ကလူသည် စိတ်ဓာတ်ရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ ခြေကျင်
သမားထက် မြင့်မားသည်ကို သူတို့ အလိုလိုသိကြသည်။

‘ဂျီဒီသည် သူလိုကိုယ်လိုဘဝမှနေ၍ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် မြင့်မားသောအခြေသို့ ရောက်ကာ သူတို့ထက် သာသွားပြီ။’-ဆိုသည်ကို သူတို့ သိကြသည်။

ဂဗီလန်သည် မြင်းစောင်းထဲက ခေါင်းထွက်၍ သူတို့အား နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်ကလေးများက “မင်းက သူ့ကို ဘာလို့ မစီးတာလဲ-ဟင်။ သူ့အမြီးကို ဟိုပွဲထဲကမြင်းမှာလို ကျစ်ဆံ မြီးနှင့်ဖဲပြား ဘာလို့မချည်လဲ-ဟင်။ မင်း သူ့ကို ဘယ်တော့ စီးမှာလဲ-ဟင်။”-ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ် မေးကြသည်။

ဂျီဒီလည်း ရဲရင့်လာသည်။ သူ့မှာလည်း မြင်း သမားတစ်ယောက်၏ အပေါ်စီးဘဝင်က ခိုက်လျက်ရှိသည်။

“သူက ဒီလောက်တောင် မကြီးသေးဘူးကွ။ အတော်ကြာအောင် ဘယ်သူမှ စီးလို့ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ကြိုးရှည်ကြီးနှင့် ပါးချပ်ကြိုး ကျင့်ပေးရဦးမယ်။ ငါ့ကို ဘီလီဘတ်ခ်က သင်ပေးမယ်။” ဟု ပြောသည်။

“အေးကွာ- တို့ သူ့ကို ဟိုနားဒီနားတောင် နည်း နည်းပါးပါးငင်သွားလို့ မရဘူးလားကွ။”

“သူက ပါးချပ်ကြိုးတောင် မကျင့်ရသေးဘူး ကွ။”-ဟု ဂျီဒီက ပြောပြသည်။ မြင်းကလေးကို အဦးဆုံး စစီးတဲ့နေ့ကျရင် သူ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေချင်သည်။

“သူ့ကုန်းနှီးကို လာကြည့်ကြဦးကွ။”-ဟု ဂျီဒီက ခေါ်လိုက်သည်။

မော်ရိုကိုသားရေအနီ မြင်းကုန်းနှီးကလေးကို မြင်လျှင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မဝေဖန်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားကြီးသင့်နေကြ၍ အားလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“တောထဲမှာတော့ သိပ်အသုံးမတည့်ပါဘူးကွာ။ သူ့အပေါ် တင်ထားရင် လှတော့လှတာပေါ့။”-ဟု ဂျီဒီက ရှင်းပြပြီး၊ “တောထဲသွားတဲ့အခါတော့ ကုန်းနှီးမပါဘဲ စီးသွားချင်လည်း သွားရမယ်။”-ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ကုန်းနှီးမှာ လက်ကိုင်ဖုမပါရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နွားမတွေကို ကြိုးကွင်းပစ်ပြီး ဖမ်းမဲလဲ။”

“နေ့တိုင်းစီးဖို့ကျတော့ တခြားကုန်းနှီးတစ်ခု ထားချင်ရင်လည်း ထားရမှာပဲ။ ငါ့အဖေက ငါ့ကို နွားတွေနှင့် အလုပ်မှာ သူ့ကို ကူခိုင်းချင်ခိုင်းမှာ။”-ဟု ပြောပြီး၊ သူ့သူငယ်ချင်းများအား ကုန်းနှီးအနီကလေးကို စမ်းကြည့်စေသည်။ မြင်းကကြိုးတန်ဆာများမှ ကြေးဝါမေးတွဲကြိုးကို ပြသည်။ ထိပ်အုပ်တစ်ဖက်တစ်ချက်က နဖူးစည်းကြိုးနှင့် ဆိုင်းကြိုးဆုံရာမှာ ကြေးဝါဖုကြီး ၂ လုံးကိုလည်း ပြသည်။ ကကြိုးတန်ဆာတစ်ခုလုံးမှာ အံ့ဩစရာတွေချည်း။

တစ်ခဏမျှနေပြီး သူတို့ ပြန်ကြရသည်။ ကောင်လေးတွေကိုယ်စီကိုယ်စီ၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ‘မြင်းနီကလေးကို စီးနင်းချိန် ရောက်လာသောအခါ စီးခွင့်ရနိုင်ရန် မိမိပိုင်ပစ္စည်းများမှ ဘာများ ထိုက်ထိုက်တန်တန် လာဘ်ထိုးစရာ

ရှိပါလိမ့်မည်နည်း။’-ဟု စဉ်းစားရှာဖွေလျက် ရှိကြလေသည်။

သူတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ဂျီဒီ ဝမ်းသာသည်။ သူသည် နံရံပေါ်က သံဘီးနှင့် ဝက်မှင်ဘီးတို့ကို ယူကာ မြင်းစောင်းရင်တားတန်းများကို ဖြုတ်ချပြီး မြင်းစောင်းထဲသို့ သတိနှင့် ဝင်ခဲ့သည်။ မြင်းကလေး၏မျက်လုံးများ တောက်ပလာပြီး တဖြည်းဖြည်းရွေ့ကာ ကန်ကျောက်ရန်အနေအထားကို ယူထားလိုက်၏။ သို့ရာတွင်-ဂျီဒီက ဘီလီဘတ်ခ် လုပ်လေ့ရှိသည်ကို မြင်နေကျ ဖြစ်သည့်အတိုင်း မြင်း၏ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ကာ သူ၏လည်တံကွေးကြီးကို အသာအယာ ပွတ်ပေးပြီး၊ “ဟေ့ကောင်-ဟေ့ကောင်လေး။”-ဟု ခေါ်ကာ အသံလေးလေး တေးသံညည်းပေးလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းချင်းပင် မြင်းကလေးသည် ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ထိုအခါမှ ဂျီဒီသည် မြင်းကလေးအား သံဘီးတစ်လှည့် ဝက်မှင်ဘီးတစ်လှည့် ဖြီးသင်ပေးလေရာ၊ မြင်းစောင်းထဲတွင် မြင်းမွေးကျွတ်များပုံကာ မြင်းကလေးပေါ်က အမွေးများမှာလည်း တောက်ပ၍ လှလေသည်။

တစ်ခါလုပ်၍ ပြီးတိုင်းပြီးတိုင်း စိတ်တိုင်းမကျနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ မြင်းကလေး၏ လည်ဆံမွေးများကို ဖွတ်မြီးထိုးကာ ကျစ်ဆံမြီး ၁၀ ချောင်း-၁၂ ချောင်းခန့် လုပ်ပြီး၊ ဦးစွန်းဖုတ်ကို ဖွတ်မြီးကျစ်ပြန်သည်။ ထို့နောက်-အားလုံး ပြန်ဖြေပစ်လိုက်ကာ၊ လည်ဆံနှင့် ဦးစွန်းဖုတ်တို့ကို အဖြောင့် ပြန်ပြီးချပြန်သည်။

ဂျီဒီသည် ကျီထဲသို့ သူ့အမေ ဝင်လာသည့်အသံကို မကြားချေ။ ဝင်လာစဉ်က အမေ စိတ်ဆိုးနေသည်။ သို့သော် - မြင်းကလေးကို လည်းကောင်း၊ မြင်းကလေးနှင့် အလုပ် လုပ်နေသော ဂျီဒီကို လည်းကောင်း ဝင်ကြည့်လိုက်သော အခါ သူ့မှာ နှစ်သက်အားရသောစိတ်တစ်မျိုး ဝင်လာသည်။

“မင်း ထင်းခွေဖို့ မေ့နေသလား။” -ဟု ချိုသာစွာ ပင် မေးလိုက်ပြီး၊ “မိုးချုပ်တော့မယ်။ အိမ်ထဲမှာ ထင်း တစ်ချောင်းမှ မရှိဘူး။ ကြက်တွေလည်း အစာမကျွေးရသေး ဘူး။” -ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂျီဒီလည်း သူ၏ လက်နက်ကိရိယာများကို လျင် မြန်စွာသိမ်းလိုက်ပြီး၊ “ကျွန်တော်မေ့နေလို့ အမေ။” -ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အေး- နောက်ဆိုရင် လုပ်နေကျအလုပ်တွေကို အရင်ပြီးအောင် လုပ်။ ဒါမှ မင်း မမေ့မှာ။ မင်းကတော့ အမေ ကြည့်မပြောရင် မေ့မှာတွေ တစ်ပုံကြီးနော်။”

“ဥယျာဉ်ထဲက မုန်လာဥဝါတွေ ကျွန်တော့်မြင်း ကလေးကျွေးဖို့ ယူရမလား အမေ။”

အမေက တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး- “အေးလေ -ယူပေါ့။ ကြီးတာရင့်တာတွေ ယူပေါ့။” -ဟု ပြောလိုက် သည်။

“မုန်လာဥဝါတွေကျွေးရင် အမွေးလှတယ်။” - ဟု ဂျီဒီက ပြောသည်။

အမေရင်ထဲမှာတော့ နှစ်သက်အားရ ဖြစ်ရပြန် သည်သာ။

မြင်းကလေး ရောက်လာကတည်းက ဂျီဒီသည် နံနက်တိုင်း သံချောင်းကလိုင်မွေ့သံ ကြားသည်အထိ မစောင့်တော့ဘဲ အိပ်ရာကထသည်။ သူ့အမေပင် မနိုးသေးမီ အိပ်ရာထဲကထွက်၍ အဝတ်မြန်မြန်လဲကာ ကျီဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်သွားပြီး ဂဗီလန်ကို ကြည့်၏။ နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်း အချိန် မြေကြီးသည် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အိမ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ကြီးတို့သည် လည်းကောင်း ဓာတ်ပုံဖလင်ကော်ပြားကဲ့သို့ မသဲမကွဲ မှုန်မှုန်မည်းမည်းသာ ထင်သေးသည့် အချိန်တို့တွင် သူသည် မနိုးကြား မထင်ရှားသေးသည့် ကျောက်တုံးများနှင့် ထင်းရှူးပင်ကိုဖြတ်၍ ကျီဘက်သို့ တိတ်တဆိတ်သွားမြဲ။

ဝံပုလွေများ မမီနိုင်ရာသစ်ပင်ထက်၌ အိပ်တန်း တက်ကြသော ကြက်ဆင်များ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် တကွတ်ကွတ်မြည်လျက် ရှိကြသည်။ ယာခင်းတို့သည် မြူဆိုင်းနေသကဲ့သို့ ဝိုးဝါးထွေးသည့် အလင်းရောင်ဖြင့် ဆီးနှင်းဝေနေသည့်ယာခင်းထဲတွင် ယုန်ကလေးများ၊ လယ်ကြွက်များ ဖြတ်သွားထားသည့်လမ်းကြောင်းများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ အိမ်ကခွေးတို့သည် သူတို့၏ အိမ်ကလေးများထဲမှ တောင့်တောင့်တင်းတင်းထွက်လာကြကာ လည်ချောင်းထဲက ပာနိန်းသံပေးလျက် အမွှေးများပွလာအောင် ခါလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်- သူတို့သည် ဂျီဒီ၏အနံ့ကို ခံကာ အမြီးများကို ထောင်၍ယမ်းရင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဒဗ္ဗလ်ထရီးမတ်က သူ၏ အမြီးဖွားတုတ်တုတ်ကြီးနှင့် အရင်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးလျှင်- သိုးထိန်းခွေးပေါက်လေး စမက်

ရှာ။ ထို့နောက်- သူတို့သည် နွေးထွေးသော သူတို့အိမ်က လေးထဲက နွေးထွေးသောအိပ်ရာများသို့ ပျင်းမူပျင်းရာ ပြန်ဝင်သွားကြလေသည်။

ဤကာလကား ထူးဆန်းသောကာလ၊ ဤလမ်းကား ဆန်းကြယ်သောလမ်း။ ဂျီဒီအဖို့ အိပ်မက်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ခရီးတည်း။ မြင်းကလေးကို ရစကဆိုလျှင် သူသည် ဤလမ်းကိုလျှောက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ညှဉ်းဆဲသော အတွေးများ တွေးလာတတ်သည်။ ‘ဂဗီလန်သည် မြင်းစောင်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုပါတော့။’ ထို့ထက်- ‘အစကတည်းက မရှိခဲ့ဘူး ဆိုပါတော့။’ ဟူသောအတွေးများ။

နောက်တစ်မျိုး- ကိုယ့်စိတ်ကို ဆင်းရဲအောင် တွေးသည့်အတွေးမှာ ‘ကုန်းနှီးနီနီကလေးကို ရစရာမရှိအောင် မြေကြွက်တွေ ကိုက်ဆုတ်သွားသည် ဆိုပါတော့။ သို့မဟုတ် - အိမ်ကြွက်တွေက ဂဗီလန်၏အမြီးကို သေးသေးမျှင်မျှင် ကလေးကျန်အောင် ကိုက်ဝါးထားကြသည် ဆိုပါတော့။’ -ဟူသောအတွေးများတည်း။

သူသည် ကျီဆီသို့ ရောက်ခါနီးနောက်ဆုံးအပိုင်းကို အပြေးသွားလေ့ရှိသည်။ သူသည် ကျီတံခါးက သံချေးတက်နေသော မျောက်လက်ကိုဖြုတ်၍ ဝင်လိုက်လျှင်၊ မည်မျှပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ဖွင့်၍ ဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဂဗီလန်ကတော့ မြင်းစောင်းဝင်းတားများပေါ်မှ ကျော်၍ သူ့အား ကြည့်နေသည်သာ။ ထို့ပြင်- ဂဗီလန်သည် ဝမ်းခေါင်းသံဖြင့် တိုးတိုးဟိလိုက်ပြီး ရှေ့ခွာ ခုတ်လေ့ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများ

တွင် ရှားမီးကျိုးကဲ့သို့ ဝင်းလက်သောအရောင် တောက်လျက် ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ- ထို့နေ့တွင် ခိုင်းမြင်းများကို အသုံး ပြုရန်ရှိက ဂျီဒီသည် ကျီထဲတွင် ဘီလီဘတ်ခ် မြင်းမွေးဖြီး၍ ဇက်ကြီးများဆင်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ဘီလီသည် သူနှင့်အတူရပ်၍ ဂဗီလန်အား အကြာကြီးကြည့်ကာ မြင်း များအကြောင်းသိကောင်းစရာ တစ်ပြုတစ်ခေါင်း ပြောပြ နေတတ်သည်။

‘မြင်းတို့သည် သူတို့၏ခြေထောက်အတွက် အလွန် စိုးရိမ်တတ်ကြသည် ဖြစ်၍၊ သူတို့ အကြောက်ပြေစေရန် ခြေထောက်ကို မ၍ ခွာနှင့် ခွာရင်းခြေချင်းဝတ်ကို ပွတ်သပ် ပေးသည့်အကျင့် လုပ်ထားရသည်။’-ဟု ရှင်းပြသည်။

ဘီလီက ဂျီဒီအား ‘မြင်းတို့သည် စကားပြောခြင်း ကို အလွန်နှစ်ခြိုက်တတ်သည့်အကြောင်း’ကိုလည်း ပြောပြ သည်။ ထို့ကြောင့်- မြင်းကလေးနှင့် တစ်ချိန်လုံး ‘ဘာကို ဘာကြောင့် လုပ်ရသည်။’-ဆိုသည့်အကြောင်း စကားပြော နေရမည်။-ဟု ဆိုသည်။ ပြောသမျှစကားအားလုံးကို မြင်း က နားလည်-မလည်ကို ဘီလီ မသေချာသော်လည်း၊ ‘မည် မျှသာ နားလည်သည်။’-ဟူ၍တော့ ပြောမဖြစ်ချေ။ မြင်း သည် သူခင်မင်သူက သူ့အား ဖြေကာဖျန်ကာ ရှင်းလင်းပြ နေလျှင် မည်သည့်အခါမျှ ‘အကဲဆတ်နေသည်။’-ဟူ၍ တော့ မရှိချေ။

ဘီလီက သာဓကများလည်း ပြနိုင်ပါသည်။

အဖြစ်တစ်ခု ပြုရလျှင်-ခရီးပန်းလွန်းသဖြင့် သေလု
မတတ် မောပန်းနွမ်းဟိုက်နေသော မြင်းတစ်ကောင်အား
'လိုရာခရီး ရောက်လုနီးနေပါပြီ။ နည်းနည်းကလေးသာ
လိုပါတော့သည်။'-ဟု ချော့မော့ပြောလိုက်သောအခါ
အားသစ်အင်သစ် ပြန်ဖြစ်လာသည်ကို သူ တွေ့ရဖူးသည်။

နောက်-'မြင်းတစ်ကောင်သည် အကြောက်လွန်ပြီး
ကိုယ်လက်မလှုပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်တွင် သူ့အား
ခြောက်လှန့်နေသည့်အရာမှာ ဘာဖြစ်သည်ကို သခင်က
ပြောပြလိုက်သောအခါ အကြောက်ပြေသွားသည့် အဖြစ်ကို
လည်း သူ တွေ့ရဖူးသည်။'-ဟု ပြောပြသည်။

နံနက်ခင်း၊ ဤသို့ စကားပြောနေစဉ် ဘီလီဘတ်ခ်
သည် မြက်ခြောက်ရိုးတံကလေး ၂၀-၃၀ခန့်ကို ၃ လက်မ
အရှည်ခန့် ညီညာသေသပ်စွာဖြတ်၍ သူ၏ ဦးထုပ်ဖဲပြား
ပတ်တွင် ညှပ်ထားသည်။ ထိုမှနောက်-တစ်နေ့တာလုံး သူ
သွားကြားထိုးချင်လျှင် ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုကို ပါးစပ်တွင်
ကိုက်ဝါးနေချင်လျှင် ဖြစ်စေ၊ ဦးထုပ်က မြက်ပွင့်တံတစ်
ချောင်း လှမ်းဖြုတ်လိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

ဂျီဒီသည် အာရုံစိုက်၍ နားထောင်တတ်သည်။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်၊ 'ဘီလီဘတ်ခ်သည် မြင်းကိုင်
ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။'-ဟု ဂျီဒီသိသလို တစ်နယ်လုံးက
သိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘီလီပိုင်မြင်းမှာမူ ကျစ်လျစ်
သန်မာသော ခေါင်းပုမြင်းမျိုး ဖြစ်သော်လည်း၊ မွေးမြူရေး

ခြေစမ်းပွဲများတွင် အမြဲတမ်းလိုလိုပင် ပထမဆု ရရှိတတ်လေသည်။

ဘီလီသည် သူ၏ကြိုးကွင်းဖြင့် နွားသိုးပေါက်၏ ဦးချိုကို တစ်ပတ်လျှို ၂ ကြော့မိအောင် ပစ်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းစဉ်၊ ငါးမျှားချိတ်၌ မိထားသောငါးကို ငါးမျှားသူက ကြိုးကစားသလို သူ၏မြင်းက နွားသိုးလဲသည်အထိ၊ သို့မဟုတ် ကျိုးနွံသည်အထိ ကြိုးတင်းတင်းဖြင့် ကစားပေးသည်။

နံနက်တိုင်း-ဂျီဒီ မြင်းမွေးဖြီး၍ သန်ရှင်း၍ပြီးတိုင်း မြင်းဇောင်းဝင်းတားကို ဖြုတ်ချပေးလိုက်လျှင်၊ ဂဗီလန်သည် သူ့ဘေးကဖြတ်၍ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်ကာ ကျီဘက်သို့ ပြေးဆင်းပြီး မြင်းခြံကျယ်ထဲသို့ရောက်လျှင် မြင်းခြံကို ပတ်ပတ်လှည့်၍ ခွာစုံပြေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှေ့သို့ခုန်ကာ ရှေ့ခြေ ၂ ဖက် တောင့်လျက်ကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လျက် နားရွက်များကို ရှေ့သို့စွင့်ကာ မျက်လုံးများကို မျက်ဖြူဆိုက်အောင်လှန်လျက် ကြောက်နေတတ်သည့်ဟန် ဆောင်တတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နှာလေတရှူးရှူးမှုတ်ကာ ရေလေးဆီသို့လျှောက်သွားပြီး နှာခေါင်းကို နှာဝအထိ ရေထဲသို့နှစ်လျက် ရေသောက်သည်။

ဤအခြင်းအရာမှာ မြင်းကောင်းလက္ခဏာဖြစ်၍ ဂျီဒီက ဂုဏ်ယူသည်။ မြင်းညံ့များသည် ရေမျက်နှာပြင်၌ နှုတ်ခမ်းဖျား ထိရုံထား၍ သောက်တတ်သည်။ မြင်းကောင်းအာဇာနည်များကမူ အသက်ရှူရုံမျှ နှာဝဖော်၍၊ နှာသီးနှင့် ပါးစပ်တစ်ခုလုံးကို ရေထဲသို့နှစ်၍ သောက်သည်။

ထို့နောက်-ဂျီဒီသည် မတ်တတ်ရပ်လျက်က မြင်းကလေးကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အခြားမြင်းများကို ကြည့်စဉ်က သူ တစ်ခါမျှ သတိမပြုမိသည်တို့ကို သူ မြင်ရသည်။

ပြောင်စင်ညက်ညောသော နံဘေးကြွက်သားစိုင်များ၊ လက်သီး ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားသည်နှင့်တူအောင် ကွေ့ဝိုက်ပြည့်တင်းသော တင်ပါးဆုံများ၊ အမွှေးနီများပေါ်တွင် ကျရောက်တောက်ပနေသော နေရောင်ခြည်များ- စသည်တို့ကို မြင်ရသည်။

သူမွှေးကတည်းက မြင်းများကို မြင်ဖူးခဲ့သော်လည်း၊ ဂျီဒီသည် မြင်းများကို တစ်ခါမျှ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်ခဲ့ဖူးချေ။ ယခုမူ-သူသည် မြင်းကလေးက သူ့ဆန္ဒဖော်ထုတ်ကာ မျက်နှာအမူအရာပါ ပေါ်လာအောင် ပြနေသော တရွရွလှုပ်နေသည့်နားရွက်များကို သူ သတိပြုမိသည်။ မြင်းကလေးသည် သူ၏ နားရွက်လှည့်ရာ အနေအထားကိုကြည့်၍ သူ့စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ရှိသည်ကို အတိအကျပြောနိုင်သည်။

သူ့နားရွက်တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ တင်းပြီး ထောင်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လျော့ပြီး ငိုက်နေသည်။ စိတ်ဆိုးသည့်အခါ၊ ကြောက်လန့်သည့်အခါ နားရွက်ကို နောက်သို့ ပစ်ထားတတ်၍၊ စိတ်စောနေလျှင်၊ စူးစမ်းနေလျှင်၊ သဘောကျနေလျှင် ရှေ့သို့ ထိုးထားတတ်သည်။ နားရွက်များ၏ အတိအကျအနေအထားသည် သူ၏စိတ်၌ မည်သို့ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုပြသည့် 'အညွှန်း'ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဘီလီဘတ်ခ်က ကတိ တည်ပါသည်။ ဆောင်းဦး ရာသီစောစောပိုင်းတွင် မြင်းကလေးကို စ၍ လေ့ကျင့်လေ သည်။ ရှေးဦးစွာ ပါးချပ်ကြိုး ကျင့်ရသည်။ ဤအပိုင်းသည် အဦးဆုံးလုပ်ရသည့် အလုပ်ဖြစ်၍ အခက်ဆုံးဖြစ်သည်။

ဂျီဒီသည် မုန်လာဥဝါကိုကိုင်လျက် ချောမော့ လိုက်၊ ကတိပေးလိုက်နှင့် ကြိုးကိုဆွဲသည်။ မြင်းကလေး သည် ကြိုးတင်းလိုက်သောအခါ 'လား' ကတ်သလို ၄ ဖက် ၄ တန်ကား၍ ထားသည်။ သို့သော်-မကြာမီ သူ လိုက် တတ်သွားသည်။

ဂျီဒီသည် ယာကွင်းအနံ့အပြား မြင်းကလေးကို လံကြိုးဖြင့်ငင်၍ ခေါ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း သူသည် ကြိုးကို လျှော့ရင်းချရင်းနှင့် ကြိုးနှင့်မဆွဲရဘဲ သူသွားရာသို့ လိုက်တတ်လာသည်။ ထို့နောက်တွင် လံကြိုးရှည်ဖြင့် လေ့ ကျင့်ခြင်း ပြုလုပ်ရသည်။ ဤအပိုင်းကား ယခင်လေ့ကျင့်မှု ထက် ပိုမို နှေးကွေးသည်။

ဂျီဒီသည် လံကြိုးရှည်ကို ကိုင်လျက် စက်ဝိုင်း အလယ်ကရပ်ကာ မြင်းကို တောက်ခေါက်၍ မောင်းသည်။ မြင်းကလေးသည် လံကြိုးရှည်တစ်ဆုံးမှာ ပတ်ပတ်လှည့်၍ သွားသည်။ မြင်းကို ၃ ချောင်းထောက် အပြေးကလေး သွားစေရန် နောက်ထပ် တောက်ခေါက်၍ မောင်းသည်။ ထို့နောက်-ခွာစုံပြေးစေရန်လည်း တောက်ခေါက်၍ မောင်းရ ပြန်သည်။ ဂဗီလန်သည် ပတ်ပတ်လည်၍ ခွာသံပြင်းပြင်း ပြေးနေရသည်ကို အလွန်ပျော်၍နေလေသည်။

ထို့နောက်- ဂျီဒီက 'ဟိုး'ဟု အော်လိုက်သော အခါ မြင်းကလေးက ရပ်လိုက်၏။ များမကြာမီပင်-ဂဗီလန် သည် လံကြိုးရှည်၌ အသားကျသွားသည်။ သို့ရာတွင်-ဂဗီလန်တွင် မြင်းဆိုးအကျင့် များစွာရှိသည်။ ဂျီဒီ၏ ဘောင်းဘီကို ကိုက်သည်။ ဂျီဒီ၏ခြေတို့ကို ခွာဖြင့် ခုတ်သည်။ မကြာခဏပင် သူသည် နားရွက်များကို နောက်သို့ ပေ၍ ဂျီဒီအား တစ်အားကန်ထည့်ရန် ရွယ်သည်။ ဤသို့ ဆိုးဆိုးရွားရွားပြုတိုင်း သူသည် နောက်သို့ဆုတ်ထိုင်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ရယ်ဟန်ပြုသည်။

ညနေညနေတွင် ဘီလီဘတ်ခံသည် မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် မြင်းမြီးကြီး ကျစ်လေသည်။ ဂျီဒီက မြင်းမြီးကျွတ်များကို အိတ်တစ်ခုဖြင့် စုပေးထားသည်။ ထို့နောက်-သူသည် မြင်းမြီးများကိုစု၍ လိမ်လိုက်ကျစ်လိုက်၊ ကျစ်ပြီးကြီးများကို တစ်လွန်းချင်း တင်လိုက်၊ ပြီးလျှင်- ၃လွန်းလောက် ထပ်တင်လိုက်နှင့် ဘီလီ ကြိုးကျစ်နေသည်ကို ထိုင်၍ကြည့်နေလေသည်။ ဘီလီက ကျစ်ပြီးကြီးများကို မာမာလုံးလုံး ရှိစေရန် အခွေအခွေပြုလျက် ကြမ်းပေါ်ချပြီး သူ့ခြေဖြင့် ဖိထားသည်။

လံကြိုးရှည်လုပ်ငန်းသည် အသားကျရန် လျင်မြန်စွာ နီးကပ်လာသည်။ ဂျီဒီ၏အဖေသည် မြင်းကလေး ရပ်ပုံသွားပုံ၊ လမ်းခိုးသွားပုံ၊ ခွာစုံပြေးပုံတို့ကို ကြည့်၍ အနည်းငယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီအကောင် ဧည့်ခံမြင်းတော့ ဖြစ်မှာပဲ။”-ဟု အဖေက ညည်းညည်းညူညူဆိုသည်။

“ဧည့်ခံမြင်းမျိုးကိုတော့ ငါ မကြိုက်ပါဘူး။ ဆပ်ကပ်ပွဲထဲက မြင်းလိမ္မာလို ဟိုဟာလုပ်ပြဒီဟာလုပ်ပြ အပြခိုင်းရတာ မြင်းမှာရှိတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကုန်တာပဲ။ ‘ဧည့်ခံမြင်း’ ဆိုတာက သဘင်သည်လိုပဲကွ။ ဘာမှ ဂုဏ် သိက္ခာ မရှိဘူး။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်လက္ခဏာရယ်လို့ မရှိဘူး။ မင်းမြင်းကို ကုန်းတင်ပြီး အစီးလေ့ကျင့်မှ ဖြစ်မယ် ထင် တယ်။”-ဟု သူ့အဖေက ပြောပြသည်။

မြင်းကကြိုးတန်ဆာများ ထားသည့်အခန်းသို့ ပြေး သည်။ လွန်ခဲ့သည့် အချိန်အတော်ကြာပင် သူသည် ရွှေဘော် ခုံပေါ်တွင် ကုန်းနှီးတင်၍ မြင်းစီးသလို အစီးကျင့်နေခဲ့သည်။ သူသည် နင်းကွင်းကို အတိုအရှည် အခေါက်ခေါက်အပြန် ပြန်လုပ်သည်။ ဘယ်တော့မှ ဟန်ကျပန်ကျအနေအထားကို မရ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် ကကြိုးတန်ဆာအခန်းထဲတွင် ရွှေဘော်ခုံပေါ်၌ ကုန်းနှီးတင်ကာ၊ သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် လည်း လည်ကွေးများ၊ လည်ပတ်များ၊ ဆိုင်းကြိုးများ တိုးလိုးတွဲလဲဆွဲကာ မြင်းစီးသလိုခွလျက် စိတ်ကူးယဉ်ကာ အခန်းပြင်သို့ ရောက်နေတတ်သည်။

သူသည် သေနတ်ကို မြင်းကုန်းနှီးရှေ့ အဖုပေါ်တွင် ကန့်လန့်တင်ထားသည်။ ထို့နောက်- သူ့အာရုံထဲတွင် လယ် ကွင်းများ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲကျန်ရစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ မြင်းခွာစုံချ၍ ပြေးနေသံများကို လည်းကောင်း ထင်မြင်လာ တတ်သည်။

မြင်းကလေးကို စ၍ ကုန်းနှီးတင်ရသည်မှာ ကသိ
 ကအောက်နိုင်လှသည်။ ဂဗီလန်သည် ကုန်းနှီးတင်၍ ဝမ်း
 ပတ်ကြိုးကိုမျှ မတင်းရသေးမီ ပတတ်ရပ်၍ ကုန်းခါကာ
 ကုန်းနှီးကို ခွာချလိုက်သည်။ မြင်းက ကုန်းနှီးကို ခါမချတော့
 သည်အထိ ခဏခဏ ပြန်တင်နေရသည်။ ဝမ်းပတ်ကြိုး
 တင်းရသည်ကလည်း ခက်ခဲသည်သာ။ ဂျီဒီ ဝမ်းပတ်ကြိုး
 ကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နည်းနည်းစီ ပို၍ပို၍ တင်းယူသွားမှ
 နောက်ဆုံး၌ မြင်းက ကုန်းနှီးကို အရေးမထားတော့ဘဲ
 နေသည်။

ကုန်းနှီးကျင့်ပြီးသောအခါ ဇက်ကြိုး ကျင့်ရသည်။
 ‘မြင်းကို ဇက်မခွဲမီ မြင်း၏ပါးစပ်ထဲသို့ နွယ်ချိုကိုင်းကလေး
 တစ်ကိုင်း ထည့်ပေးထားပြီး၊ ‘သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်ခုခု
 ကိုက်ထားရသောအကျင့် ရနေအောင် လုပ်ရသည်။’ -ဟု
 ဘီလီက ရှင်းပြသည်။

“ဘာလုပ်လုပ် ဇွတ်အတင်း လုပ်ယူရင်တော့ ရ
 တာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့်-အဲသလိုလုပ်ယူရင် မြင်းကတော့
 တယ် မကောင်းချင်တော့ဘူးကွ။ သူဟာ အမြဲတမ်း ကြောက်
 လန့်နေသလိုဖြစ်ပြီး သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်လုပ်တာမျိုး မရှိတော့
 ဘူး။” -ဟု ဆိုသည်။

အဦးဆုံး ဇက်ခွံလိုက်စဉ်က မြင်းကလေးသည်
 ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲဆတ်ခနဲ ဘယ်ညာယမ်း၍ ဇက်ခွံသံ
 ချောင်းကို လျှာဖြင့်ထိုးရာ၊ ပါးစောင်ကသွေးများ စီးကျလာ
 သည်အထိ ဖြစ်သည်။ ဦးခက်ပါးချပ်ကို မြင်းစားခွက်လေး
 ဖြင့် ပွတ်၍ချွတ်ရန် အားထုတ်သည်။ သူ၏နားရွက်များ

ပတ်လည်လည်လျက် ဣန္ဒြေမရနိုင်လောက်အောင်ပင်
ကြောက်လန့်ကာ မျက်လုံးများမှာလည်း နီလာသည်။

ဂျီဒီကတော့ ဝမ်းသာနေသည်။ အကြောင်းမှာ
စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသော မြင်းများသာ ဤသို့ လေ့ကျင့်ခြင်းကို
မငြင်းမဆန်လက်ခံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်- ဂျီဒီသည် သူ ပထမဆုံးအကြိမ်
ကုန်းနှိုးတင်ထားသည့်မြင်းပေါ် တက်ထိုင်ရမည့်အချိန်ကို
တွေးမိသောအခါ ကြောက်ဒူးများပင် တုန်သွားသည်။ မြင်း
ကလေးကတော့ သူ့ကို ကုန်းခါ၍ချမည်။ ကုန်းခါ၍ လန်ကျ
ရသည်က ရှက်စရာ မဟုတ်။ လန်ကျပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထ
ကာ မြင်းပေါ်သို့ ပြန်မတက်နိုင်မှ ရှက်စရာဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ- သူသည် ‘သူ မြင်းပေါ်မှကျ၍
ဖုန်ထဲတွင် လူးကာငိုနေပြီး မြင်းပေါ်သို့ ပြန်မတက်နိုင်ဘဲရှိ
သည်။’ -ဟု အိပ်မက် မက်နေတတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲက
အဖြစ်ကိုပင် သူ့မှာ တစ်မနက်လုံး ရှက်လို့မဆုံး ဖြစ်နေလေ
သည်။

ဂဗီလန်သည် အကြီးအထွားမြန်သည်။ ယခုပင်
သူ့မှာ မြင်းပေါက်ကလေးများ၏ ကလန်ကလား ခြေတံရှည်
ကြီးနှင့် မဟုတ်တော့။ သူ၏လည်ဆံမွေးသည် ပိုရှည် ပိုမည်း
လာသည်။ အမြဲတစေ ဖြီးသင်ပွတ်သပ်၍ ပေးနေသဖြင့်
သူ့အမွေးများမှာ ပြောင်ချောလျက်၊ နီဝါရောင်ယွန်းထည်
ကဲ့သို့ တောက်ပလျက်ရှိသည်။ သူ၏ခွာများကို အကွဲအအက်
များ မဖြစ်ရအောင် ဂျီဒီက ဆီလူးကာ မပြတ်မလပ် ဂရု
တစိုက်ပွတ်တိုက်ပြီး သထားသည်။

မြင်းမြီးကြိုးလည်း ပြီးလှပြီ။ ဂျီဒီ၏အဖေက သူ့အား မြင်းစီးဖန်ဆင်းဆူးဘီးအဟောင်းတစ်စုံကို သူ့ဖိနပ်နှင့် တော်အောင် ဘေးကိုင်များကို ကွေးညှစ်၍၊ သားရေကြိုးများကို ဖြတ်၍၊ သံကွင်းပေါက်များကို မြင့်၍ ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်- တစ်နေ့တွင် ကားလ်တစ်ဖလင်က “မြင်းကလေးက ငါထင်တာထက် ပိုပြီးမြန်မြန် ကြီးလာတယ်။ ကျေးဇူးတော်ပွဲနေ့လောက်ကျရင် မင်း စီးလိုရပြီထင်တယ်။ မင်း စောင့်နိုင်မယ် ထင်လား။” -ဟု မေးသည်။

ဂျီဒီက “မပြောတတ်ဘူး။” -ဟု မရွံ့မရဲဖြေသည်။

ကျေးဇူးတော်ပွဲက နိုဝင်ဘာလစတုတ္ထအပတ် ကြာသပတေးနေ့။ သီတင်း ၃ ပတ်မျှသာ လိုတော့သည်။ ‘ဤအတောအတွင်း မိုးမရွာပါစေနှင့်။’ ဟု သူ ဆုတောင်းသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်၊ မိုးရွာခဲ့သော် ကုန်းနှီးအနီကလေး မိုးရေစွတ်လျှင် ကျွတ်ကုန်မည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယခုအခါ- ဂဗီလန်သည် ဂျီဒီ၏အကြောင်းကိုလည်း သိနေပြီး၊ ခင်လည်း ခင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဂျီဒီ ရိုးပြတ်ကွင်းကို ဖြတ်လာပြီဆိုလျှင် မြင်းကလေးက ဟီ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ စားကျက်တော၌ သူ့အား သူ့သခင် လေချွန်၍ ခေါ်လိုက်လျှင် ပြေးလာသည်။ ခေါ်တိုင်းလည်း သူ့အဖို့ မုန်လာဥဝါတစ်ခုကတော့ ရမဲ့ဖြစ်သည်။

ဘီလီဘတ်ခ်က သူ့အား မြင်းစီးရာ၌ သိထားရမည်တို့ကို အထပ်ထပ်အခါခါ သွန်သင်သည်။

“မြင်းပေါ်ကို တက်တဲ့အခါ ခူးနဲ့ မြဲမြဲညှပ်ထား။ လက်ကို ကုန်းနှီးနဲ့ ဝေးဝေးထား။ မြင်းကုန်း ခါလိုကျရင် စိတ်မလျော့နဲ့။ လူက ဘယ်လောက်တော်တော် မြင်းတစ်ကောင်ကောင်ကတော့ သူ့ကို လှန်ချနိုင်တာပဲ။ မြင်းက အဲသလိုလှန်ချပြီး ‘ငါ တယ်တော်ပါလား။’-လို့ အထင်မရောက်ခင် ရအောင် ပြန်သာတက်။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မင်းကို လှန်မချတော့ဘူး။ ဒီနောက် မကြာခင်ပဲ-သူ မင်းကို လှန်မချနိုင်အောင် ကျိုးနွံသွားတယ်။ မြင်းစီးတယ်ဆိုတာ အဲသလို စီးရတယ်။”-ဟု သွန်သင်လေသည်။

“မစီးခင် မိုးတော့ မရွာတန်ကောင်းပါဘူးနော်။”-ဟု ဂျီဒီက ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မရွာရမှာလဲကွ။ မင်းက မြင်းကုန်းခါရင် ရွံ့ထဲကျမှာ စိုးလို့လား။”

တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့်တော့ ဟုတ်သည်။ ထိုမှ တစ်ပါးလည်း မြင်းကုန်းခါ၍ ခုန်ပေါက်ပြီးအချတွင် မြင်းပါ ချော်လဲသဖြင့် သူ့အပေါ်ကျပြီး ခြေဖြစ်စေ၊ ခါးဖြစ်စေ ကျိုးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ယခင်က ဤသို့ ဖြစ်သွားသောလူများကို သူ မြင်ဖူးသည်။ ဖနောင့်နှင့် အပေါက်ခံရသည့်ပိုးကောင်ပမာ မြေကြီးပေါ်တွင် လူးလှိမ့်နေသည်ကို မြင်ဖူးသည်။ ဒါကို သူ ကြောက်သည်။

သူသည် ‘လက်ဝဲလက်ကို မြင်းဇက်ကြိုးကို မည်သို့မည်ပုံကိုင်၍ လက်ယာလက်က ဦးထုပ်ကို မည်သို့မည်ပုံကိုင်မည်။’-ရွှေဘော်ခုံပေါ်၌ လေ့ကျင့်သည်။ ဤသို့ သူ လက် ၂ ဖက်စလုံး မအားအောင်ထားလျှင် ကုန်းနှီးအဖုကို